

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

— Aferin şu Ayten'e...
Transfer ayını kârlı kapadı!

10 Eylülü Unutmayınız

tutarındaki ikramiye plânının ilk çekilişi

10 Eylül

Pazar günü gene halk huzurunda yapılacaktır.

Birikmiş paranızı

hesabınızda muhafaza etmekle bu çekilişteki

kazanma şansınızı korumuş olursunuz

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

(Monan : 1604 — 144)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 32 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 2 Ağustos 1967

Bir Hatip Aranıyor!

KONUŞMAK başlıbaşına bir sanattır. Kelimeleri seçmek, cümleleri ayaküstünde hazırlayıvermek ve kalabalıkları büyüyecek biçimde söylemek her kişiye nasip marifetlerden değildir. İyi bir yazarın ille de iyi bir hatip olacağı söylenemez. Mısralarına ne denli hâkim olsa da, kürsüye çıktı mı nutku tutulabilir bir şairin... Hastasının nabzından anlayan bir doktorun hitabet sanatından haberi olmayabilir. En iyi evleri yapan bir mimarın en iyi nutukları atması beklenemez. Dünya şampiyonu bir boksör mikrofona önünde terler dökebilir. İnsanın nefesini kesecek numaralarda yekta bir cambaz iki kelimeyi bir araya getiremez. Yemekleri yedi bucağa ün salmış bir aşçıdan herkesi hayran bırakan bir konuşma sanatını da aramak saffillik olur.

Ne var ki iyi konuşmak, veya hiç olmazsa kötü konuşmamak bazı mesleklerin gereği gibi ortaya çıkar. Hattâ bazı mesleklerin başarı şansı salt konuşma sanatının câzibesine dayanır. Mali mutpaşa'daki işportacı bile avaz avaz:

— Geliniz, mallarımı görünüz! diye bağırıyor artık. Kalabalığın ilgisini en fazla çekecek cümlelerin câzibesinde satışa yöneliyor:

— Bayanların nefesini kesecek, rüyalarına girecek kumaşlar burada! diye yapıyor reklâmını.

Bir avukat dâvâsını güzel savunmak zorundadır. Bir öğretmen dersini iyi anlatamazsa öğrencileri için ne mutsuzluktur. Bir kekeme marangozluk mesleğinde şaheserler yaratabilir, ama konuşurken kekeleyen bir kimşenin diplomat olmasına kapılar açık mıdır?

Bir politikacının da kürsülerde güzel konuşması beklenir.

Demokrasiyle beraber politikacılarımızın hitabet sanatında gelişmesi umulurdu. Şaka değil! Yirmi iki yıldır hem Anadolu'yu baştan başa tarayarak, hem de Meclis kürsülerinde geceli gündüzlü sıra bekleyerek konuşuyor politikacılarımız... Ne var ki bu uzun zaman içinde güzel ve tesirli konuşmasıyla ün yapmış kaç hatip sayabilirsiniz?

Yirmi iki yıldır ortaya çıkardığımız yıldızlar, bir elimizin beş parmağından çok değildir. Bizim politikacılarımız ne acıdır ki, hitabet sanatını berbat etmekte âdeta yarışıyorlar:

Bir kere uzun, uzun, ama çok uzun konuşuyorlar...

Sonra bir şey söylemek için de-

ğil söylememek için kullanıyorlar kelimeleri...

Ve sonra doğru'ları değil, yanlışları kürsülerde dile getirmekten çekinmiyorlar.

Bu kadarla kalsa iyi... Bozuk cümle, bozuk şive, kırık dökük bir konuşmayla Türkçenin canına okunuyor kürsülerde. Mikrofon, dinleyenler için bir işkence kutusu oluyor sanki...

Politika hayatımızda söz artık iflâs etmiştir. Dilimiz, hitabet kürsülerinde can çekiyor. Kelimelerimiz değeri düşen banknotlar gibi yığın yığın, dizi dizi tezgâhın üstüne atılıyor. İki saat, üç saat, dört saat, beş saat, altı saat, yedi saat konuşan bir politikacının konuşmasından çıkan sonuç sıfıra sıfır elde var sıfırdan öteye geçemiyor.

Vaktiyle bir mimar, daha iyi evler yapmaları için bazı yollar öğretmek üzere eskimolar ülkesine gitmiş. Konferansını vereceği salonun kapısında bir kalabalık görünce:

— Ne var? diye sormuş.

— Kendinizi dinletmek için adam başına kaç para vereceksiniz anlamak istiyorlar, ondan sonra salona girecekler.

Mimar şaşırılmış:

— Ben üste para mı vereceğim?

— Burada usul böyledir. Hatip, dinleyicilere para verir.

Güney Afrika'da bir kabilede ise başka bir usul varmış. Kürsüde konuşan hatip tek ayak üstünde nutuk atmak zorundaymış; yorulup da havadaki ayağını yere bastı mı, konuşma hakkı kaybolmuş.

Ne dersiniz, bütün bu usulleri Türkiye'mizde uygulasak, acaba söze eski değerini kazandırabilir miyiz?

Çünkü o hale geldik ki kimin hangi lâfa nereden başlayıp nereden çıkacağını biliyoruz. Allahın günü aynı şeyi söylüyorlar politikacılar... Muhafifi öyle, muva-

fıkı öyle... Halk bütün bunlara kös dinlemiş bulunduğu için artık aldırıyor.

Ne yapsak acaba? Gazetelere bir ilân mı versek: Güzel Türkçe konuşan, doğruları dile getiren bir hatip aranıyor, diye...

AKBABA

✱

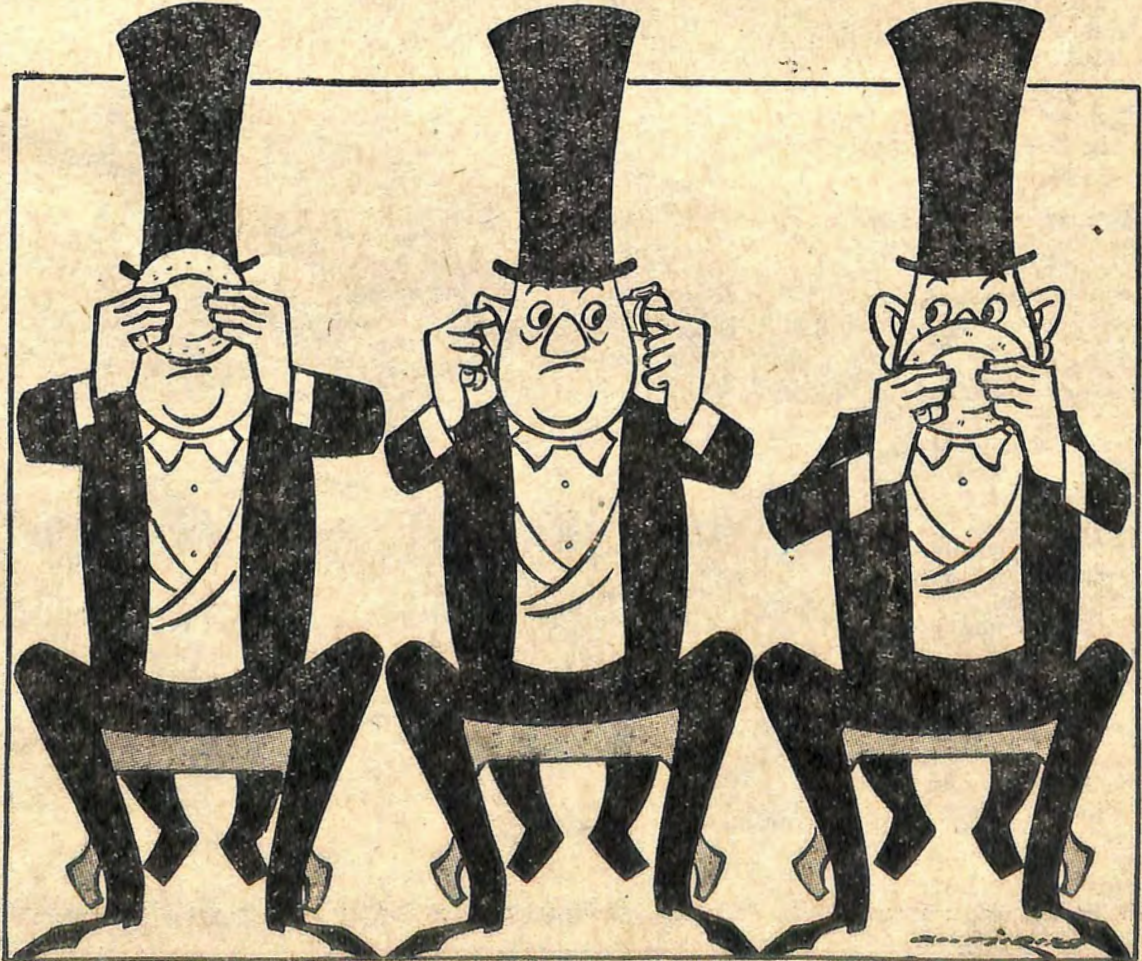
Bizleri beklerse...

Önce, Van ilimizde bulunan Hazar Baba dağı hareket etti, ardından Konya'da bir dağ alıp başını gitti!

Gazeteler şimdi de, Niğde'nin Köseören köyündeki bir dağın, gürültüyle kaydığını bildiriyor!

Eee, taş da olsa bir yerde sabrı tükenir elbet. Görünce sağa sola yalpalayarak ilerlediğini sanan vatandaşları, tuttu yolu gidiyor bizim vatan dağları!...

Porselen yolsuzluğu hakkında Demirel, «Herkes ne biliyorsa söylesin» dedi.

Yazısız

— Arkadaşlar, bugün kurdelesini kestiğim altıncı fabrika bu!.. Biraz önce, Gülsuyu Fabrikasını, Zeytinyağı dolma Fabrikasını, Keser Sapı Fabrikasını, Sulu Boya ve Çatal İğne Fabrikalarını hizmete açmış bulunuyorum... Şimdi sıra burada... Meme Fabrikasında...

Arkadaşlar, mutlu ufuklara, yurdun dört bucağı ancak böyle tesislere kavuştuğu gün kavuşacağız... Bunun için, Partimiz «Fabrika Kurma Komisyonu» gece sabahlara dek başları ellerinin arasında, nereye, ne fabrikası kuralım diye düşünüyorlar... Şimdilik günde on fabrikanın açılışını yapıyoruz. Ama bir kaç ay sonra, bu rakam birkaç misline çıkacaktır... Dolayısıyla, biz de üç vardiya halinde çalışarak gece gündüz kurdele keseceğiz...

Arkadaşlar, partimiz, bunca tesis, bunca fabrikanın açılışına kurdele yetmiyeceğini düşünmüştür... Bugün yarın, yepyeni bir kurdele fabrikasının temellerini atacağız... Bu fabrika, yılda on milyon metre kurdele dokuyacak, bu dokunan kurdeleler, yine yerli sanayide iç tüketim olarak, açılış merasimlerinde kullanılacaktır... Dile kolay arkadaşlar, uzmanlarımızın yapmış oldukları ince hesaplara göre, her açma merasimi için 47 metre, 32 santim kurdele gitmektedir... Onun için bütün hızımızla kurdele yapımına önem vereceğiz ki, açılış merasimleri geri kalmassın... Şu anda, çalışmakta olan iki kurdele fabrikası ihtiyaca kâfi gelmemektedir arkadaşlar... Daha bir sürü vananın, bir sürü çeşmenin, bir sürü onarılmış yolların açma merasimlerini yapacağız...

Yurttaşlarımız!... Neden anlatıyorum bunları size? Bir şey müdelemek için... Kurdele fabrikasını da burada açacağız... Çok ilden heyetler geldi ama, biz kararlıyız, kurdele fabrikasını burada açacağız... O zaman siz vatandaşlarımız, bolluk, refah ve saadet içerisinde, gece gündüz,

**«Sarı kurdelem sarı
Dağlara saldırm yâri»**

türküsünü söyleyeceksiniz... Söyleyin arkadaşlar, türküy söylemek sizin hakkınızdır... Kim demiş bizim iktidar ağızları kapatıyor diye... Yalan, tevizir arkadaşlar... Söyleyin, sarı kurdelem sarı deyin, dağlara saldırm yâri deyin, kim karışır size? Ama, «Bir okkacık bal mı verdin, bir tutacak dal mı verdin?» diye türküy çağırırsanız, elbette gocunuruz arkadaşlar... Çünkü biz size, bal da verdik, dal da verdik... Yutun balı, binin dala, söyleyin sarı kurdelem sarıyı... Neniye gerek sağ, nenize gerek sol...

Ne diyordum arkadaşlar? E-veet... Nereden nereye geldik... Vatandaşın derdiyle haşır neşir olurken, kendimizi kaybediyoruz... Bu bizim, size olan bağlılığımızı, sevgimizi, muhabbetimizi gösterir... Meselâ, bugün burada, biraz sonra kurdelesini keseceğimiz meme fabrikası... Yurtta meme sıkıntısına son verecek... Artık herkes, istediği kadar meme alacak, istediği kadar meme kullanacak... Hem bu memeleri, çok yakında Avrupa'ya da ihraç

Muzaffer İZGÜ

edeceğiz... Bu sizi memnun etmez mi arkadaşlar? Burada imâl edeceğimiz memeler, Avrupa emsalinden kat kat üstün olacaktır... Neden mi arkadaşlar? Biliyorsunuz, memede en mühim rol, ne başındadır, ne gövdesindedir, ne yuvarlaklığındadır, ille de deliğindedir... O delik yok mu arkadaşlar, işte bütün maharet bu delikte... Memenin deliği güzel ve ince olursa, alttan pompalandığı zaman buradan çıkacak olan mâyi, kolayca akacak ve meme sahibi, böyle randımanlı bir memeye sahip olduğu için iftihar edecektir...

Bizim iktidarımıza kadar, biliyorsunuz arkadaşlar hiçbir iktidar bu meme meselesini ele almadı... Önem vermediler arkadaşlar memeye... Millet memesiz

likten kırıldı, kulaklarını tıkadılar... Millet, meme diye bağırıyor, onlar, ne be, dediler... Biz demiyoruz... Vatandaşın memeye mi ihtiyacı var, vatandaş memesini alsın... Tepe tepe kullansın. Meme eskidi mi, düşünmesin, atсын ve yenisini alsın... Parayı basan, iki meme alsın, üç meme alsın, dört meme alsın... Kullandığını kullansın, kullanmadığını yedekte saklasın. Ve memlekette meme bolluğu olsun... İşportacıya kadar düşsün... Biz iktidar olarak, her şeyin ayağa düştüğünü görünce iftihar ederiz... Düşünü- nüz ki, Mahmutpaşa'dan geçiyor- sunuz ve işportacılar yolunuzu çeviriyor:

«Meme var âbi meme... Sağ- lam memeler, garantili memeler, ucuz memeler, güzel memeler» diyorlar... Mutluluk arkadaşlar, mutluluk...

Biliyoruz, şu anda evlerinizde- ki memelerin ne hâle geldiğini... Deliği genişlemiş, yamru yumru olmuş, bazısının baş tarafı kopmuş, bazısının dibi eğrilmiş...

Yok arkadaşlar, biz karar ver- dik... Sizi bu meme derdinden kurtaracağız. Hele fabrikamız bir seri imalâta başlasın, o zaman

görün... Nasıl hiç düşünmeden kaldırıp atacaksınız o eski me- meleri...

Arkadaşlar, bu fabrika üç tip meme imâl edecek... Sarı meme, siyah meme, beyaz meme... Şu- nu, şuracıkta belirtmek isterim ki, memelerdeki fark, sadece renklerindedir... Kalite bakımın- dan, delik bakımından hepsi bir... Bir sarı memeyi üç ay kullanır- sınız, bir beyaz memeyi de, bir siyah memeyi de üç ay kullana- bilirsiniz... Ama neden bunları düşüneceksiniz arkadaşlar? Düşünmeyin... Çünkü, memelerin çiftini 25 kuruşa satacağız... Bu kadar ucuz memeyi bulduktan sonra, ne lüzum var bir memeyi üç ay, beş ay kullanmağa... Haf- tada bir meme eskitin gitsin. Sa- ğolsun elemanlarımız ve fabrika- mız... Gece gündüz sizin için ça- lışacaklar ve memeler yapacak- lar...

Size bir müjde daha vereyim arkadaşlar, gelecek yıl bu meme fabrikasının yanına bir fabrika daha kuruyoruz... Zurna Fabri- kası arkadaşlar... Zurna deyip geçmeyin. Zurna var, zurnacık var... Biz zurna yapacağız arka- daşlar... Biliyorsunuz Avrupa'da Türk zurnasının ne kadar aran- dığını... Avrupalı bir seksoloji bilgininin, zurna sesinin cinsel iş- tahı artırdığını açıklaması üzeri- ne, Avrupa bizden tonlarca zurna istemeğe başladı... Hele, Av- rupalı seksoloji bilgini Davil Zurnieff'in, «Türk zurnaları, cinsel iş- tahı beş misline çıkarıyor» de- mesi üzerine, zurnalarımıza olan rağmet birdenbire arttı... Avru- pa ticaret heyetleri, zurna diyor, başka bir şey demiyorlar...

Bir zurnanın satış fiyatı kaçta biliyor musunuz arkadaşlar? E- saslı bir zurna bizim memleket- te elli lira, Avrupa'da ise 150 li- radır... Bilmem, bir zurnanın ka- ça mal olduğunu biliyor musu- nuz? Zurna uzmanlarımız, ince- den inceye bunların hesaplarını yaptılar... Beş yıllık bir erik ağa- cından, tam altı adet zurna çık- maktadır... Bir erik ağacı, beş yılda çiftçiye 30 liraya malolmak- ta... Ama erik ağacı, verdiği mah- sulle kendi kendini amorti et- mektedir... Böylece erik ağacı beş yıl sonra çiftçiye parasız o- larak kalmaktadır... Beş yıllık e- rik ağacı zurna yapıldığında, 750 lira getirmektedir...

İşte görüyorsunuz arkadaşlar, nasıl dev adımlarla kalkınacağı- mızı... Bu memleket pamukla kalkınmaz, bu memleket findık- la kalkınmaz, bu memleket in- cirle kalkınmaz ama, zurnayla kalkınır arkadaşlar... Hesaplar ortada... İsteyenler tetkik edebi- lirler... Bundan sonra, sök pan- carı erik ek, sök inciri erik ek, sök pamuğu erik ek!... Bir dö- nümünden kaç zurna çıkıyor bili- yor musunuz arkadaşlar? İkiyüz zurna!... İkiyüz zurna kaç lira e- der, otuz bin lira... Hangi mah- sul dönümünde otuzbin verir? Vermez, hiçbirisi vermez...

Hatip, son konuşmasını kurde- leyi kesmeden yaptı:

— Gazocağı meme fabrikası, hepimiz için hayırlı ve uğurlu ol- suuuun!...

— Yaşaaa!... Varooooo!...

Muzaffer İZGÜ

— Boşuna çaba azizim... Üçyüz lira maaşla biz ve karılarımız yine dokuz doğururuz!..

Bakanlarımızın bazıları

İnsanoğlu bir savaş çarkına kapılıyor ve karşısındakileri, o savaş çarkınca bilmeden, tanımadan ez-mek istiyor. Tesadüfen kendisini, çarktan hafiften sıyrınca, görüyor ki... Neyse Akbaba'm, bu «felsefi» üslupla devam etmiyelim, dünyanın boşluğunu ilk keşfeden biz değiliz!..

MEHMET TURGUT

Ufak tefek, gözü ışıklı bir çocuk. Bir çocuk gibi cesur ve bir çocuk gibi koskocaman kalbi var, daral-mamış hayatça!

Bana onu A.P.'liler tanıttılar. Ha-ni, Volter demiş ya: «Tanrım, beni dostlarımdan koru, ben düşmanla-rımla idare ederim»... İşte o şekil-de tanıttılar A.P.'li dostları...

Sonra kendim ölçtüm!.. Konur sokağında, Sanayi Bakanlı-ğı. Upuzun bir odası. Odanın dibin-de anıtsal büro. Başında ufak te-fek, ışıklı gözlü bir çocuk. Görün-düğü kadar genç değil. İcraatı kadar yaşlı değil.

Kendini anlatırken yaldızlamıyor. (Yaldız kalmamış ki ortada, herkes banmış banmış kullanmış dünyanın bütün yaldızlarını...)

Doğudan, köyden inmiş İstanbul şehrine, mühendis olmak için... En sağlam dostlukları o zaman kurul-muş... Göynünde gariplik, üstü başı gariplik, gelmiş mektebe. Bir bilgi e-dinmek, bir yardım istemek, iki laf etmek için, etrafına bakmış ve ken-di gibi garipleri seçmiş, kurumlula-rı seçmemiş!

Babası, o devirde, oğullarını okut-mak kızlarını okutmamak prensibin-deymiş. Bugün prensibini dağıtmış. Dağılmadan son kızı faydalanmış az-cık...

Mehmet Turgut, bu tüme varma kabiliyetini, bu ince mizahı, bu me-denî cesareti nereden bulmuş, ner-den bulmuş Akbaba, sen bir gagan-la deş, ben çözmeğe varamadım...

Partisine emeği geçmiş, çok... Bir zamanlar, partisinin başkanının yakınıymış. Bugün... Bugünü bilmem... Biliyorsunuz, politikada, yakınlıklar, uzaklıklar oynak savunma hatlarıdır.

Mehmet Turgut açıktır, dobra do-bradır ve işlerin yürümesi için, pen-çe pençeye tartışmanın gerektiğine inançlıdır... En büyüklüğe erişenler, bu özelliklerden, nice zaman hoşlan-mağa devam ederler ki?... Ne zama-na kadar, süngü gibi bir dostta, eğil-gen bir düşmanı tercih etmezler ki?... Onun için Demirel ile yakınlığı-nı, uzaklığını ölçmem diyorum...

Mehmet Turgut evlidir. Evlilik ha-yatının «mazbut» luğu, tam bir ölçü vermek için. İsmet Paşa'ninkine benzer diyebilirim... Zaten Demirel kabinesi bir iki kişinin, «mekkî i-çabı» oynaklığı hariç, inönisttir bu hususta...

Karısı, yazı yazar, çevirmeler ya-par, tiyatroya meraklıdır... C.H.P. Bakanlarının, bizi bunca mutlu kıl-dıkları bir çeyrek asırda, bu cins esleri yoktu. D.P. Bakanlarının da... Sosyalist Bakan adaylarının da... Yalan mı?... A.P.'li Bakanların «mazbutiyetini» anlatmak için çok şirin bir hikâyem var. Hangisiydi ki Hollanda'ya giden aralarında? Kendisine bazı politika-cılar sormuşlar, gözleri yana döne, içlerinin gıcığından dudaklarını ya-laya yalaya!

— «Kızlar (Kızlar değil, kızlar) nasıl Hollanda'da?»...

— «Vallaha, inekler o kadar gü-

zeldi ki, kızlara bakmadım» demiş, Bakan!

Yeni bir devir başlıyor, artık sırtımız yere gelmez... İneklerle «kız-lardan» daha fazla ilgilenilmeğe baş-landı şükür!..

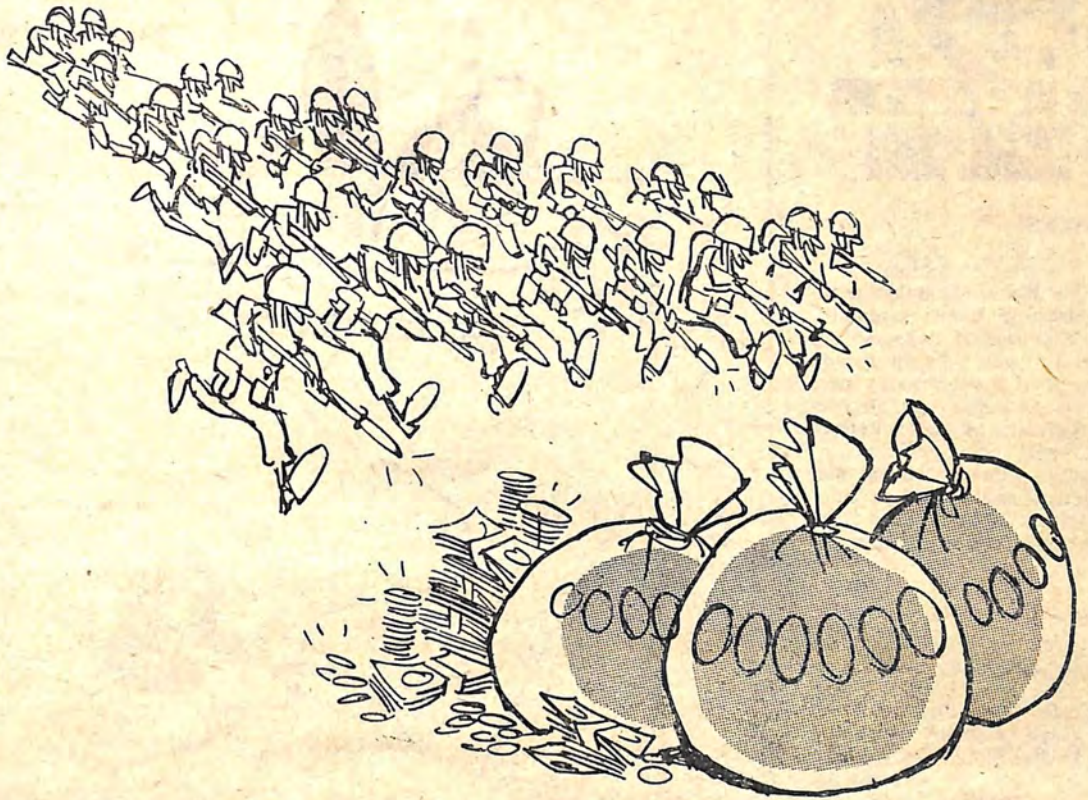
Mehmet Turgut, yazardır da... Plânlamağa dair kitabını eminim ki, ne A.P.'liler okumuştur, ne öbürle-ri... «Dostluğa Dair» kitabını, İlha-mi Soysal bile övdü. Şimcik, yeni bir sürpriz kitap hazırlamaktadır. Konusunu bilmiyorum, sürprizli ol-duğunu biliyorum...

Neden mi ondan başladım?... Göy-nüm kalktı da ondan. Sanayicilerin karşısına çıktı, o çocuk cesaretiyle, o daralmış kalbiyle hayatça ve şöyle dedi: «Hey!... Heeeeey, bre ağalar kendinize gelin!...» Ve, benim göy-nüm kalktı... Hâlâ da oturmuyor...

Politikacılarla, dost politikacı, düş-man politikacı, savaşmak başka şey-dir, çocuk oyuncaktır... Sanayici-le, büyük oyuncaktır... Onların si-lâhları da başka... Direnmeleri de başkaaa... «Kavi» likleri de başka...

Dostum Mehmet Turgut, kendini iyi kolla n'olur bundan böyle!

Kongo'da savaşılan paralı askerler kaçıyor. — Gazeteler —

Paraya hücum!...

gemen olur, vicdanından gayri kim-senin seslenmesine, komutuna kapıl-maz, bu beeeş!... Daha?... Saydıkla-rım yetmez mi?...

Derim ki: Bir kabinenin başı, bu cins kolaboratörlerle, çok sağlanıla-sabilir veya çok derde girebilir... Bu cins kolaboratörlerin görüşü, lide-rinkine uyarsa ne âlâ!... Uymaz-sa?...

O vurdum duymaz, o kurşun ge-çirmez haliyle, memleketin dardını duyan adamdır İbrahim Tekin, ve meseleleri isabetli kuyruklarından ortalayabilen adamdır. Başbakan ol-şam... Her zaman ekibimde bulun-durdum onun gibilerini, bütün fo-kurdamalarına, bütün püskürmele-rine, bütün hiddetlerine, şiddetlerine katlanarak!...

Şimcik... «Efendim, bozuk bir sis-temde düzgün adamlar para etmez» diye figan edeceksiniz... Evet!... Fa-kat ey figan ediciler, «Düzgün bir sistemde» de «bozuk adamlar», «gö-rülmemiş düzgünlükte» herhangi bir sistemi çarpıtır, çok kısa zaman-da!... Bazen, o meşhur «düzgün sis-temde» bazı kişilerin iktidara gele-bileceklerini gözümün önüne getir-iyorum ve bütün vatandaşlarımızın tüyleriyle ürperiyorum...

Muhakkak ki İnönü, çok yaralı bir ülke aktardı, gelecek kuşağın diri-janlarına... Çok ağır yaralı bir ül-ke!... «Vaaay, saramıyorlar bu ya-raları!» diye de, iktidar elden git-tikten sonra dövmün dövmün dövmü-yor!...

Evet, formasyonları tam değil, bu kuşağın dirijanlarının, (kiminki tam-dı?) tecrübeleri de tam değil (ki-minki tamamlandı ki?) Ama, yaralar da ağır, yaralar da büyük... Bozuk düzenin de, düzgün düzenin de, dü-zen dışı düzenin de, çok güç sarabi-leceği kadar büyük!... Onun için İb-rahim Tekin'e iyi niyetli İbrahim Tekin'e «Makbul adam» dersem, göy-nünüz kalmasın, figancılar, e mi?

Her devirde basının bir «endaht» ı vardır. Bu devrin endahatı Faruk Sü-kan. İçişleri Bakanı olduğu için. Bu gün Çetin Altan da İçişleri Bakan olsaydı, o da endahat olurdu... Çok

ama çokook daha hırçın bir endahat!.. Talleyrand dermiş ki... «Bir İçiş-leri Bakanının başlıca özelliği çatık olmasıdır»... Her halde, zamanın «Ministre de la Police» ve rakibi Fouché'yi gözünün önüne getirmiş Talleyrand...

Şimdiyedek, bizim İçişleri Bakan-larımız, daha «gulguleli» ydiler, siz-den iyi olmasınlar. Zaman değişti. Tarz değişti. Bugünkü İçişleri Ba-kan, Faruk Sükan, güler yüzlüdür. Üstelik, mavi gözlü ve pembe ya-naklı...

Bazen eş dost toplantılarında hü-zünlenirim Akbaba! Zır cahil ve zır süslü bir hatuncagız, bir Bakanın karısından bahseder, «cahil» diye dudak bükerek...

— «Ya sen?» derim içimden!.. Bazen, haris, iki dırhem başarıyla elâlemin tepesine çıkabilecek ty-nette biri, bir dirijan yerden yere vurur.

— «Ya sen, (Allah hiç birimize göstermiye) onun yerinde olsan!..» derim gene içimden. Kalemlerimiz ancak politikacıları yeriyor ucuz ta-rafından ve mutfak dedikodularıyla... Gerçek tarafından tutturulsa, fikri, yüreği, ilmi yerinde bir bası-nın salvoları karşısında ne iktidar tutunabilir ne de muhalefet!...

İçişleri Bakanı Faruk Sükan, ne «dehşetengiz», ne kötü, ne katı. Ana-dolu'sundan gelmiş her bir vatan-daş gibi... Bizdeki eğitim şartları, figan eden beyler, sizleri nasıl yetiştirmişse, onu da öyle yetiştirmiş...

Evli, bir kızı var.

Doktormuş, Konya'da, önceden... Bu politika öncesi, nedense figancı-ları tatmin etmiyor... Eşkiya mı ol-masını tercih edersiniz ki?... «Pöh, Belediye doktoru!» derken, belediye-yi mi beğenmiyorsunuz, doktorluğu mu, karar kılamıyorum!

«Provensyal» bir tarafı var muhak-kak. Ama o, bence sağlam tarafı, «takma» olmayan tarafı çünkü...

Doğu'daki soyguncagızları ona yüklemeye gelince... Koskoca bir sosyal strüktürün gediklerini eğer ile özel kişilere yükletilecekse ya-rım asır hükümet etmişlere değil de, Sükan'a maletmek, azıcık haksız-lık dimi?...

Nimet ARZIK

PAZARTESİ

Yangın var

Anadolu yakasında bulunan Kıracılar Derneği binası yanmış! Şu kiracı milleti doğuştan mı beddualıdır, ne?... Garip kirada oturur, mal sahibinden yanar! Haklarını savunmak için bir dernekte toplanır, bu sefer dernek binası yanar!

Ev sahibi olmaya kalksa, olmaz. Dernek sahibi olmaya kalksa, yangından kurtamaz! Ne bitmez çilesi varmış zavallının!

SALI

Emniyet

Gazetelerde boy boy başlıklar: «Kimsesiz çocuklar emniyete alındı!»

Emniyete alınan bakımları mı acaba? Hayır! Öğrenim durumları mı? Hayır! Topyekûn hayatları mı? Kocaman bir «Hayır» daha!...

Peki nedir bu «Emniyet» dedikleri? Emniyet Müdürlüğü'nün nezarethanesi! Gerekçesi de, davranışları ve lokanta vitrinlerini seyredişleri ile şehrin turistik güzelliğini bozmak!

Şu emniyetin azizliğine bakın hele... Yemekleri yiyenler emniyette; vitrinden seyredenler, Emniyet Müdürlüğü'nde!

ÇARŞAMBA

Geçim yolu

Bölükbaşı, 3 ayda 350 saat konuşmuş!

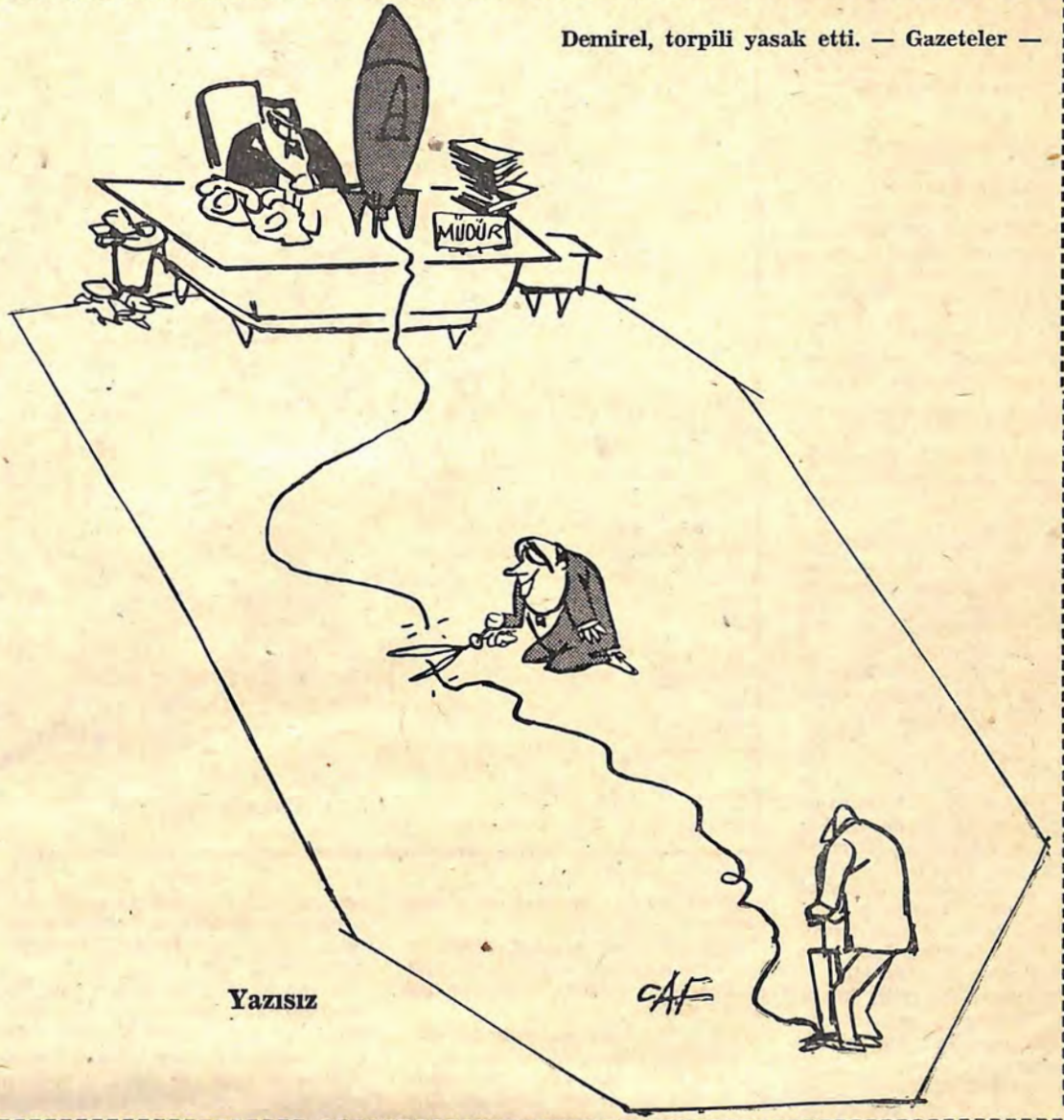
Eee, herkesin çalışma tarzı birbirinden ayırdır bu dünyada... Kiminin kafası çalışır, kiminin kolu; kimi de politikaya atılıp çene kuvvetiyle bulur geçim yolunu!...

PERŞEMBE

Aynı görev ama...

Randevu evinde gözcülük yapan iki bekçi, baskına gelen Ahlak Zabıtası Şefini tanımayıp, ev tavsiye etmişler.

Tabii apar topar götürmüşler bekçileri. Biz, onların randevu evi gözcülüğü yaptıklarına değil de, yakalanışlarına şaşıktık... İsmi üstünde, adamlar bekçi... Gece vatandaşın evini bekliyorlar, gündüz randevu evini... Vatandaşın evini hırsızdan koruyorlar, randevu evini polisten... Eee, mesleğine böylesine bağlı kimselere ceza değil, olsa olsa ödül verilir doğrusu!

CUMA

Karma fasıl

Şu bizim İstanbul, Belediyesi ile hemşehrisi ile ömür şehirdir doğrusu! Vatandaş olarak şehirdeki düzensizliklere biz Belediyenin dikkatini çekeriz, Belediye bizim!

Biz, «İçtiğimiz sular mikrop» diye yaygarayı baştık mı, Belediye hemen suları tahlil eder, sonucunu da çabucak bilgilerimize arzeder: «Vatandaşın içtiği sular mikrop»!

Son günlerde yine Leylâ ile Mecnun misali bir söyleşmedir başladı aramızda. «Meyveli dondurmalarla boya karıştırılıyor!»

«Evet, dondurmalarla badana boyası karıştırılıyor!»
«Kaşar peynirine patates karıştırılıyor!»

«Evet, kaşara patates karıştırılıyor!»

«Sütlere su katılıyor!»

«Evet, sütlere su katılıyor!»

Hani, «Sorması ayıp ama, acaba Belediye ne iş yapıyor?» diye bir sorsak, sanırsız onlar da aynı soruyla karşımıza çıkacaklar: «Evet, sorması ayıp ama, acaba Belediye ne iş yapıyor?»

CUMARTESİ

İş taksimi

Çalışma Bakanı, iki ay içinde, 13 hastaneyi hizmete açacakmış. Hükümeti programsız çalışmakla suçlayanlar utansın bundan! Plânları da, programları da var işte! Çalışma Bakanı hastane açacak, Sağlık Bakanı ticarethane kuracak, İmar ve İskân Bakanı her halde Kıbrıs meselesini ele alacak, Dışişleri Bakanı ge-

cekondulara tapu dağıtacak, İçişleri Bakanı milli lig'in 20 takıma çıkarılması için uğraşacak!

Haa, yalnız Doğu'daki soyguncuları yakalamak meselesi var ki, galiba o da soyulanlara kalacak!

PAZAR

Düşmanlık

«Başkentin pisliğinin baş suçlusu İnönü ile Ecevit'tir» diyen Ankara çöpcüleri parti kurup, C. H. P. ile mücadele edeceklermiş!

Şu İnönü düşmanlarının yaptıklarına bakın hele... Gördüler ki Ecevit içten, kendileri dıştan uğraştıkları halde partiyi bir türlü yerle bir edemediler, bu sefer ekmeklerini çöpcülükle kazanan saf Anadolu çocuklarına C. H. P.'yi «Ç.Ö.P.» diye heceletip, «Haydi temizleyin bakalım şu dö-küntüleri» emrini verdiler!

Açış törenleri devam ediyor. — Gazeteler —

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Niçin şaştınız?

Henüz kurulmamış bir turistik otel için binlerce düzine kaçak fincan getirildi. — Gazeteler —

BİZ, ne temiz insanlardık. Düşünüyorsunuz bir kere: Günde beş vakit abdest alan nelerin, dedelerin torunlarıyız. Elini, kolunu, ayağını, yüzünü, ağzını, hattâ burnunun ve kulağının içini yıkayan mübarek cedlerin torunları...

Kapıda pabuçlar çıkarılır, terlikler giyilir. Sokağın çamurunu yemek odamızdan yatak odamıza kadar sokamazdık.

Çamaşır dolabını açtınız mı karşınıza temizliğin baharı çıkardı: Tülbent arasına konmuş levanta çiçeklerinin, Edirne sabunlarının gizli rüzgârı ile ferahladınız.

Maniküristün ellerin pişirdiği yemeklerde, temizlik lezzet olurdu.

Sofraya oturma'nın ilk şartı yıkanmaktı. Son şartı da öyle!

Sokağa çöp dökülmez, karpuz kabuğu, seftali çekirdeği, mısır koçanı, hele yazılı veya yazısız kâğıt hiç atılmazdı.

Cetlerimiz, kâğıdı ve kalem yontuğu kırıntıları mukaddes sayarlardı!

İstanbul'un eskiden de fakirleri vardı elbet. Ama perişanları, ama kılıksızları, ama süflüleri yoktu.

Bugünün deve hörgücü asfaltları bir yana. Dünnün Arnavut kaldırım sokaklarını hatırlıyorum: Hortumlarla yıkanan o iptidai yollar, son yılların görmediği temizlikteydi.

Şimdi, vapura biniyorsunuz, kanapenin güzel derisi, üzerine susamlar serpilmiş iki ayak iziyle damgalı... Otobüste yağlı bir ağızla yağlı bir enseden sarımsakla ter, buram buram tütlüyor... Lokantada tabağınızı getiren garsonun baş parmağındaki tırnak, siyah bir çizgidir. Arka cebindeki dişleri dolmuş yağlı tıraza ise, sakın gözünüz ilişmesin!

Şu sefertasılarla evlere yemek taşıyan ahçı yamağına bakınız: Kırk gün kırk gece bir hamama kapatıp arapsabunu ile köpürteniz ve çalı süpürgesiyle fırçalasınız yine temizlenmeden çıkar! Ya şu elli binlik vizon içinde ince vücudu bükülen taze? Daha demin, bıçak kaşlarını ve hançer kirpiklerini ağız dolusu tükürkle biletti!

Şaştınız mı? Niçin?... Şiirimize bile hâşâ huzurunuzdan, «b» ile başlayıp «k» ile biten bir kelime girdikten sonra, evlerimiz, dükkanlarımız, caddelerimiz niçin temiz kalsın? **Y. Z. ORTAÇ**

— Kahve senden, fincan benden!...

VER ELİNİ PAPAGOS

AÇ GÖZLÜ, terbiyesi kıt mahalle çocukları vardır: Yol-
da, baloncuyu görür:

— İsteriim!

Dondurmacıyı görür:

— İsteriim!

Hattâ annesiyle giden başka çocuğun elindeki çikolatayı görür, yine arsız bir çığlıkla, salyası sümüğüne karışarak haykırır:

— İsteriim!

Ne dersiniz, bu sokak manzarası size Yunanistan'ı hatırlatıyor mu?

Coğrafya dostumuz, tarlamızda bir traktör, sınıramızda bir tank, kesemizde bir dolar, hattâ ağızımızda bir Amerikan çikleti görse —Siyasi terbiyeden vazgeçtik— sadece terbiyeye sığmaz bir cırlayışla yırtmıyor:

— İsteriim!

Abdülhamid'in dipçik ordusun-

dan bile dayak yiyen bu dükkü eyaletimiz, bizden çok şey istedi ve aldı: Girit'ten Selânik'e kadar.

Fakat Pire limanından İzmir limanına ayak basan Yunan ordusunun iki bacağı, Mustafa Kemal lâdes kemiği gibi kırıldığı günden beri, küçük düşmanımızla aramızda büyük bir dostluk başlamıştı.

Öyle bir dostluk ki: «Yârabbi, sen beni dostlarımdan muhafaza et... Ben düşmanlarımdan hakkından gelirim!» diyen hayat filozofuna hak verdirir.

Şimdi, bu tarihi düşman ve coğrafi dostun yeni çığıllarıyla, biz ve dünya, oldukça rahat-sızız:

Kıbrıs'ı istiyorlar!

Millî misak'ın dar hudutları içinde, gözle görülür, elle tutulur haklarını bile istememek feda-

kârlığına katlanan Türkiye, nihayet, zorla konuşacak galiba:

Ege kıyılarında, Türk topraklarını zincire vuran Oniki Ada hakkında acaba ne buyrulur?

Edirne hududunda, demiryolunu ikiye bölerek, burnunu toprağımıza sokan Yunan ihtirasına ne buyrulur?

Ve nihayet, tebeamızın toprakları bile yağma edilen Trakya'daki Türk çoğunluğuna ne buyrulur?

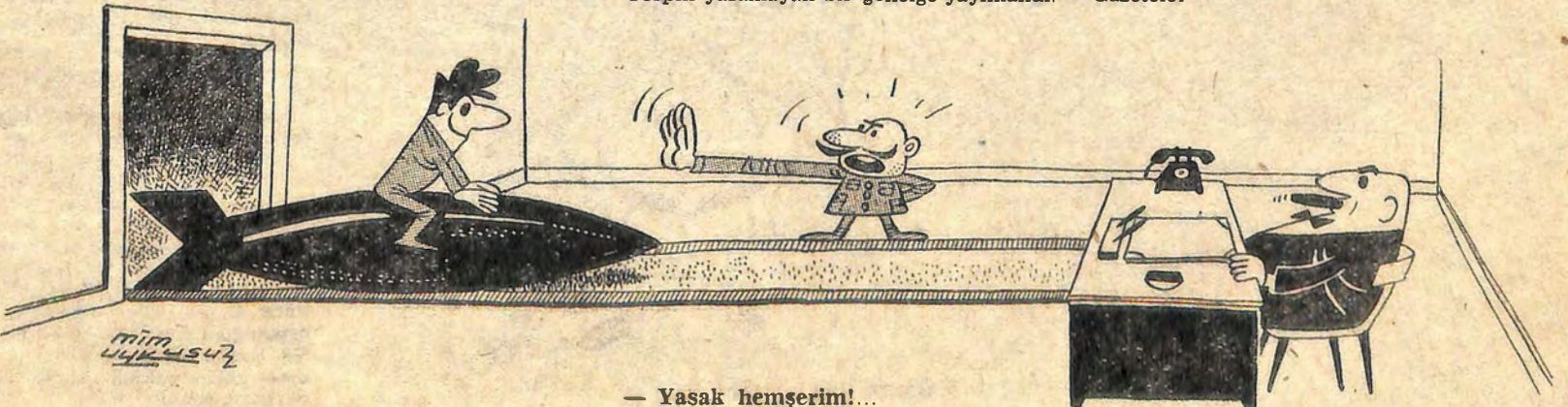
Komşumuza Kıbrıs'ı istemek hakkını veren bu çoğunluk iddiasını kabul edersek, Yeşil Ada belki Yunanistan'ın olur ama, Türkiye'nin Avrupa hudutları da muhakkak hayli genişler.

Ver elini kirye Papagos, razı mısın?...

Yusuf Ziya ORTAÇ

16 Eylül 1954

Torpilli yasaklayan bir genelge yayınlandı. — Gazeteler —

— Yasak hemşerim!...

Bu vesile ile

Vedat SAYGEL

— Alo, Bahri'ciğim sen misin?...
— Evet, buyrun...
— Şükür kavuşturana yahu!...
Hayırsız, nerelerdesin?...
— Afedersiniz, kiminle görüşüyorum?
— E, pes doğrusu... Kırk yıllık arkadaşını tanıyamadın mı?
— Sesiniz yabancı gelmiyor ama... Mâlum, memleket hizmetleri akıl bırakmıyor insanda...
— Düşün, düşün hele... Lise sıralarından, günümüze doğru bir uzan şöyle...
— Valla bilmem ki... Keçi Recai'siniz desem?...
— Bilemedim. Keçi'nin bugünlerde başını kaşıyacak vakti yok!
— 123 Hımbıl Kenan?...
— Ohooo... Yedi yıldan beri yurt dışında ol!
— Ulan hergele, Malak Hasan mısın yoksa?
— Üstüne bastın. Sana, «Kuş beyin» diyenler, haltetmişler! İnsanın bunca zamandır görmediği bir dostunu sesinden tanıması için kuş beyni değil, elektronik beyin taşıması gerekir. Hem, «Kuş beyni» olsam, politika dünyasında böylesine yükselir miydim» desene...
— İltifat ediyorsun.
— Yok canım, sahi söylüyorum. Artık birbirimizi boş iltifatlarla şişirecek değiliz ya!...
— Eee, hadi ben, işlerimin çokluğundan en yakınlarımı bile arayıp soramıyorum. Ya sen nerelerdesin yahu? İnsan değer verdiği dostlarını arada bir de olsa şöyle bir dolaşmaz mı?
— Sorma birader, ne kadar kötü bir huyum olduğunu bilirsin. Bir kere doğuştan çekingenimdir. Önemli mevkie getirilen kimse babam da olsa, firt zırt arayıp sormakla, bir takım menfaatler sağlamak için bu yola başvurduğumu düşünenecek diye ödüm patlar!
— Yok canım, fazla alıngan olma.
— Sonra, memleket kaderini elinde tutanların, olur olmaz sebeplerle meşgul edilmelerine de karşıyım. Çünkü her büyük adamın kafasında, büyük meseleler vardır. O an belki, memleket kaderini etkileyecek bir meselenin üzerinde çalışıyordur. Zırr diye telefon çalarsa ne olur?

— Bilmem, ne olur?
— İnsanın kafası dağılır! Kafası dağıldı mı, yanlış kararlar alır. Yanlış kararlar aldı mı, her hareket memleketin zararına olur! Bak bir lüzumsuz telefonun yaratacağı aksaklıklar, nerelere kadar uzanıyor! Ama herkes benim gibi düşünmez ki... Açar telefonu, hatır sorma bahanesiyle saatlerce oylar karşısındakini!
— Yok canım, o kadar büyültme.
— Öyle deme, bu tip insanları iyi bilirim. Gazetelerdeki haberi gör-mesem, inan daha yıllarca aramazdım seni... İl Başkanı olduğun zaman rahatsız ettim mi?
— Sahi, neden uğrayıp bir acı kahvemi içmedindi?
— Uğramam. Çünkü bir iktidar partisinin İl Başkanlığının, küçük bir hükümet başkanlığı olduğuna bilirim. E, şimdi adam boyunu aşan memleket meselelerini bir yana bırakın da, beni memnun etmeye mi çalışsın?
— Ayıp ettin, bir kahve içecek kadar vakit bulamaz mıydık yani?
— Yoo, bak benden sana tavsiye: Değil ben, gelen kim olursa olsun, paldır küldür odana dalmasına müsaade etme kardeşim. Kov gitsin! Gelirsem, beni de kov! Darılırsam namussuzum! «Şu Hasan'ın işidir, bu Hüseyin'in... Dur hallediverayım» deme. Memleket işidir diye tut, tut-tuğunu!...
— Sağol. Cancığer bir dostumun tavsiyesi olarak ömrüm boyunca dediğin gibi çalışacağım.
— Milletvekili oldun, koalisyon Bakanı oldun, kapını vurup bir hatırını bile sordum. Canım gibi sevdiğim insanı tebrik etmek istemez miydim? «Üç günlük ömrü olan koalisyonda iğreti bir Bakanlık kapmış oğlan» dedim kendi kendime. «Bunu da bir tebrik uğruna gâvur etmeyelim. Birakalım çalışsın biraz.» İnan ki, böyle düşündüm de gelmedim. Ama geçenlerde yerinin sağlamlaştığını gazetelerde okuyunca, sevinçten gözlerim yaşardı. «Hah» dedim, «Memleket, kendisi için canla başla çalışacak gerçek evladını buldu!»
— Çok teşekkür ederim.
— Yoo, esas seni bu mevkie ge-

tirdikleri için, sayın Başbakanıma ben teşekkür ederim. Zaten hükümetin bir silkiniste bulunması, görev yükleyeceği kimselerin üstünde titizlikle durması gerekiyordu artık. Önüne gelene görev vermek kolay, randıman almak güçtür. Bak sen, işgal ettiğin mevki için biçilmiş kaptansın. Gözlerime inanmadım okuyunca... «Dur» dedim, «Şu bizim kuş beyni bir tebrik edeyim.» Fakat bu sıra tâ Ankara'lara kadar gelmem mümkün olmadığından, telefonla halletmem gerekiyordu. Allaha şükür biraz uğraştım ama, gene de buldum seni.
— Sağol. İnan ki araman, benim için büyük bir sürpriz oldu.
— Eee, böylesine önemli bir tayini tebrik etmek gerekirdi. İşte hem arkadaşlık vazifemi yerine getirdim, hem de bu vesile ile birazcık sohbet ettim.
— Sağol. İnşallah yolun buralara düştüğünde hem daha uzun konuşma fırsatı buluruz, hem de şöyle kafa dinlendirecek bir yerde iki kahdeh atar, hatıralarımızı tazeleriz.
— İnşallah. Aman temponu bozma Bahri'ciğim. Her davranıştan önce, iyi mi yapıyorum, kötü mü yapıyorum diye uzun uzun düşün. İltiması, adam kayırmayı unut. Kimse kimsenin sırtından geçinmesin. Memlekette hamdolsun iş de var, yatırım yapacak alanlar da... Gözünü açsın, herkes kendi ekmeğini kendi çıkarsın değil mi ya?...
— O bakımdan endişen olmasın kardeşim. Zira torpil, adam kayırma konusundaki genelgelerimizi gazetelerde okumuştundur herhalde.
— Bahri'ciğim, kardeşim, hükümetimiz hakkında bir haber çıkar da, okumaz olur muyum hiç? Çalışmalarınızı böylesine yakından izliyorum ki, sizler daha Ankara'da ağızlarınızın açarken, ben buradan ne söyleyeceğinizi duyar gibi oluyorum. Aman efendim, torpil ve adam kayırmakla ilgili genelgelere bayıldım. Memleket işte böyle yükselir efendim. Bu vesile ile başta sayın Başbakanımız olmak üzere, bütün hükümet üyelerini bir kere daha tebrik ederim.
— Sağol. Fırsat bulursam, bu iç-

ten sözlerini Başbakanımıza da duyurmak isterim.
— Pek memnun olurum Bahri'ciğim. Bak, demin «Tebrik» dedim de, bu vesile ile aklıma geldi. Senden bir ricada bulunsam?...
— Emret canım.
— Yahu sen bizim baldızı tanırırsın değil mi?
— Tanımaz olur muyum birader? Şu sarışın kız değil mi?
— Evet o...
— N'oldu baldız hanıma?...
— Belki duymuşsundur, geçen yaz başına bir kaza gelmişti.
— Yaa!... Vah vah. Duymamıştım. Trafik kazası gibi bir şey mi?
— Yok birader, bir aşk kazası...
— Neyse önemli değilmiş.
— Evet, pek önemli değil.
— Evet, bekliyorum. Nasıl sonuçlandı bu kaza?...
— Bir yıldırım nikâhıyla!...
— Allah mesut etsin.
— Sağol ama...
— Pekî aması ne?...
— Oğlan işsiz güçsüzün biri de...
— Tahsili var mı?
— Var sayılmaz. İlkokulu bile bitirmemiş!
— Yaa!... Mesleği?...
— Olsa, iş bulurduk ama... Hani bu vesile ile senin sayende şu oğlanı da bir kurtaralım demiştik... Acaba bir yere sığdırabilir misin?
— İcabına bakar, üç güne kadar nerede çalışacağını kendisine bildiririm Hasan'ciğim. Şimdilik orta derece bir memuriyete versek?...
— Çok teşekkür ederim.
— Başka emirlerin?...
— Bizim Rıfkı'nın da işleri ters döndü ama, o şimdilik dursun istersen.
— Daha önce neredeydi o?
— Maliyede idi. Fakat bir iftiraya kurban gitti oğlan.
— Mal Müdürlüğünde bir münhal olacaktı galiba. Neyse bakınız icabına... Onun bir de kardeşi vardı değil mi?
— Onun durumu, ağabeyininkinden de bozuk! İstersen silâledeki işsizlerin bir listesini yapıp göndereyim de, artık bir icabına bakıver olmaz mı?
— Bekliyorum.
— Fakat eften püften bir şeyler olmasın e mi?
— Ondan yana merak etme.
— Teşekkür ederim kardeşim. Yeni mevkini tekrar tekrar tebrik eder, bu vesile ile başarılar dilerken, bu vesilenin vesilesi ile de torpil ve adam kayırmayı yasaklayan Başbakanımızın genelgesinden dolayı bütün hükümet erkânına ayrı ayrı tebriklerimi sunarım. Bizim işi unutmama olmaz mı?
— Vedat SAYGEL

Vedat SAYGEL

✱

Şikâyet bir de...

Kocaeli'li üretici hal'den şikâyetçiyim.
Öyledir efendim. Hiçbir şikâyeti olmayan insan var mı memlekette? Herkesin haklı haksız, büyük küçük bir takım şikâyetleri olacaktır elbet. Bir örnek verelim isterseniz. Kocaeli'li üreticinin şikâyeti hal'den, fiat pahalılığından manavlara sokulamayan vatandaşın endişesi istikbalden!...

EN KARLI MESLEK

Haberi aynen alıyoruz: «Atina Belediyesi, dilencilerle ortak!»
Borçları boyunu aşan, hacizli gayri menkullerinin dosyaları icra dairelerinden taşan, zararı azaltmak için otobüs idaresini özel teşebbüse devletmeye çalışan, dilencilerin serbest çalışmalarını önlemeye kalkışan bizim İstanbul Belediyesine gelince: O, böyle bir dilenci-belediye ortaklığına kat'iyen yanaşmayacak. Ve sanırım —Allah göstermesin ama— galiba yakında kendi dilenmeye başlayacak!

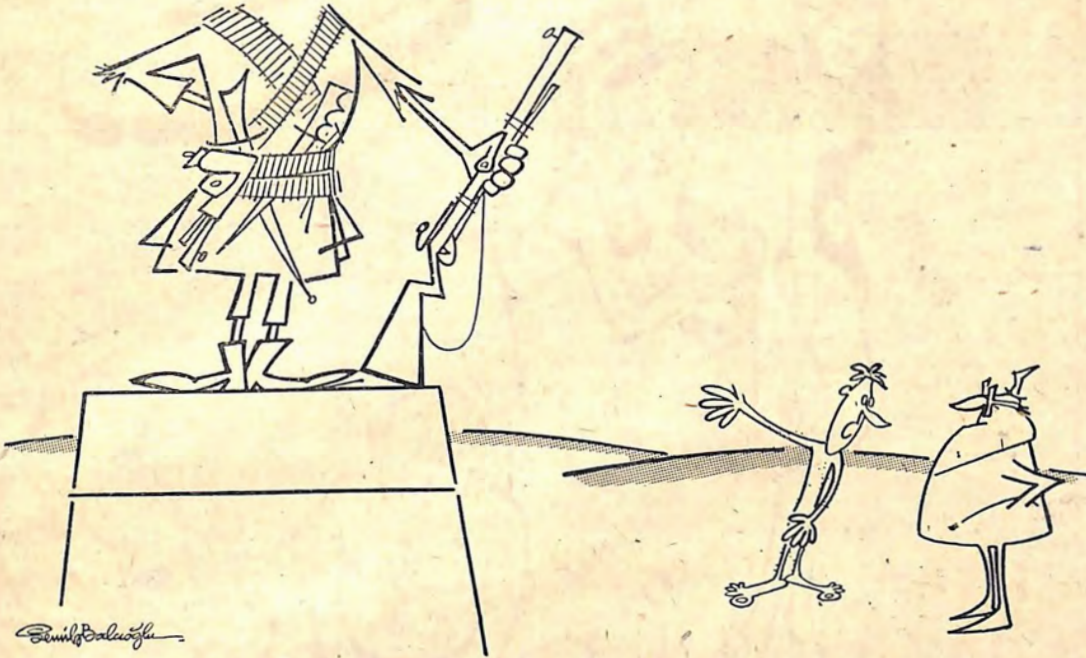
Demirel, temel atma ve kordelâ kesme rekoru kırdı. — Gazeteler —

ZEKİ

Yazısız

— Doğu'da soygunlar yine başladı. —

— Bu da sayenizde dikilen meçhul eşkiya âbidesi!...

Biraz da makine edebiyatı!..

Şu makinelerin de, dünyada, üzerimize tuhaf bir ilerleyişi var doğrusu...

Biliyorsunuz, önceleri, makineler «şu kadar beygirin çekiş gücüne sahiptir» diye beygir gücüyle çıktılar ortaya.

Sonra, kocaman makineler, traktörler, tarlaları sürmek üzere geniş ufuklara yayılınca, bu defa da şu kadar öküzün gördüğü işi görmeğe başladılar dendi. Esasen, makinelerin, araçların, otomobillerin bazılarının üzerinde sembol olarak ya bir at başı, ya öküz başı ya da koç başı falan bulunduğu malumdur.

Bana öyle geliyor ki, 21 inci yüzyıl makine medeniyeti devresine iyice yaklaşıldığı önümüzdeki yıllarda, üzerinde insan başı bulunan makineler çıkacak piyasaya. Neden mi?... Baksanıza, şimdilerde yabancı gazete ve dergi ilanlarında bazı makineler «Efendim, işte bu makine şu kadar insanın gördüğü işi görür» diye tanıtılıyor dünyaya.

İlanlarda söylenenleri zaten gazete sütunlarındaki haberler teyit etmiyor mu?... Sık sık rastlamıyor muyuz «falanca fabrikaya şöyle bir elektronik makine alındığından şu kadar sayıda işçi işinden çıkarıldı» şeklinde haberlere?... Bugün öyle elektronik makineler, öyle elektronik beyinler imâl ediliyor ki; fabrikalarda, tesislerde, atölyelerde çalışan binlerce kişinin işini görüyor.

Geçen gün rahatlıkla ileri-geri gidip gelen, istenen esneklikle sağa-sola kıvrılabilen bir ufak vinç çarpı gözünü, çalıştığım dairenin karşısında... Bakarken düşünmeğe dalmışım...

Vinçin yukarıya doğru uzanan merdiven şeklindeki kısmının ucundaki çıkırıksı madendendi ama, baktım, şekli bana bir kâlb şekli gibi göründü. Çıkrığın yatağında bir a-şağı bir yukarı gidip gelen zincire iki yandan asılı kancalar da, iş gören birer kol gibi göründü... Bugüne kadar maden, maden gibi... Kancaca, kancaca gibi görünüyordu da, bugün acaba niye değişik görünüyor diye kendi kendime gülerken cevabını bulur gibi oldum... Makinelere arkadaş gözüyle bakma devresine girmişiz de ondan. Makinelere böyle

İNGİLTERE NOTLARI

Reşit Aşçıoğlu

bakmağa alıştırmalıyız kendimizi biraz... Oyle ya, düşünün ki, burarlarda, bir sabah işe geldiğinizde bir de bakıyorsunuz, müdür, size «Bugünden itibaren beraber çalıştığımız 25 arkadaş bir daha göremeyeceksiniz; karşınızda gördüğünüz şu makine artık o 25 kişinin yerine burada yanınızda kalacak» deyiveriyor!

Bir kanun vesilesiyle...

İngiltere'de çocuk aldırma- yı mümkün kılacak bir kanun tasarısı, A- vam Kamarasından geçti. Şimdi de Lordlar Kamarasına gidiyor.

Bu konudaki müzakereler ateşli geçtiğinden tasarının kabulü, ancak bütün bir gece süren müzakerelerden sonra mümkün olmuş.

Ertesi sabahki bir gazetede bu konuda çıkan bir karikatürü naklediyim sizlere...

Yaşını başını almış bir milletvekili, gene yaşını başını almış diğer milletvekiline şöyle diyordu karikatürde:

— Bir cinsel meselenin beni bütün bir gece ayakta tuttuğu çoktandır vâki değildi!...

Haberdeki eksiklik

Gazeteciler, halkın merakını gidermek üzere çeşitli yollar bulmuşlardır.

Örneğin, boksör Muhammet Ali 5 yıl hapse mahkûm oldu değil mi?... Dünya halk oyunun merakını gidermek için haberin sonuna şöyle bir şey ekleyiverirler... Mahkemede jüriyi teşkil eden üyeler arasında zenci yoktu, hepsi de beyazdı.

Bir örnek daha vereyim. Bir ka-

dın kıskançlık yüzünden kocasına bıçak çekmiş... Bu suça verilebilecek en ağır hapis cezasını yiyince, gazeteci, haberinin sonuna şunu ekleyiverir... Jüriyi teşkil edenlerin yarısından fazlası kadındı.

Küçük noktalar ama, merak giderici.

Biraz önce yukarıda naklettiğim İngiliz milletvekilleriyle ilgili karikatür dolayısıyla aklıma bir şey geldi. Playboy dergisinin yasak edilmesine karşı olduğumdan falan değil ama, ne olurdu sanki gazetecilerimiz, yasak kararını veren kurulda-kilerin yaş vasatısını de ekleyiverse-lerdi!!

Asıl tehlikeli tabak parçalayıcıları...

Yunanistan'daki yeni rejim, tabak kırmayı yasaklamış ve hapis cezası ihdas etmiş.

Memleket servetini heba etmemek için fena bir kanun değil. Ne var ki, asıl tehlikeli tabak parçalayıcıları için bir tedbir düşünmemişe benzer.

Bizde de —hem haddinden fazla— mevcut olan bu tehlikeli tabak parçalayıcıları kimler biliyor musunuz?... Yiyiciler...

Malûm ya, bunlar da halkın önünde gördükleri her tabağa parçalar-casına atarlar da.

Ne öğüt vereceğimizi bilemiyoruz

Milletlerarası meselelerde istikrarsızlık... Anladık.

Memleket meselelerinde istikrarsızlık. Ona da peki.

Fakat insan, kendi çocuğunu yetiştirmede de artık istikrarlı bir yol seçemiyor; buna ne demeli?

Beş yaşındaki oğlum, kalemlle üstünü başını çizdiğinde, «Bak, ağabeylerin, ablaların, büyükler böyle bir şey yapıyorlar mı hiç?» derdim, az çok tesiri olurdu sözlerimin.

Geçen gün baktım, bacağına bir resini çizmiş dolaşıyor evin içinde... Azarlamaya başlamamla durmam bir oldu.

Dün plâjda, ablaların bacaklarında gördüm demez mi?

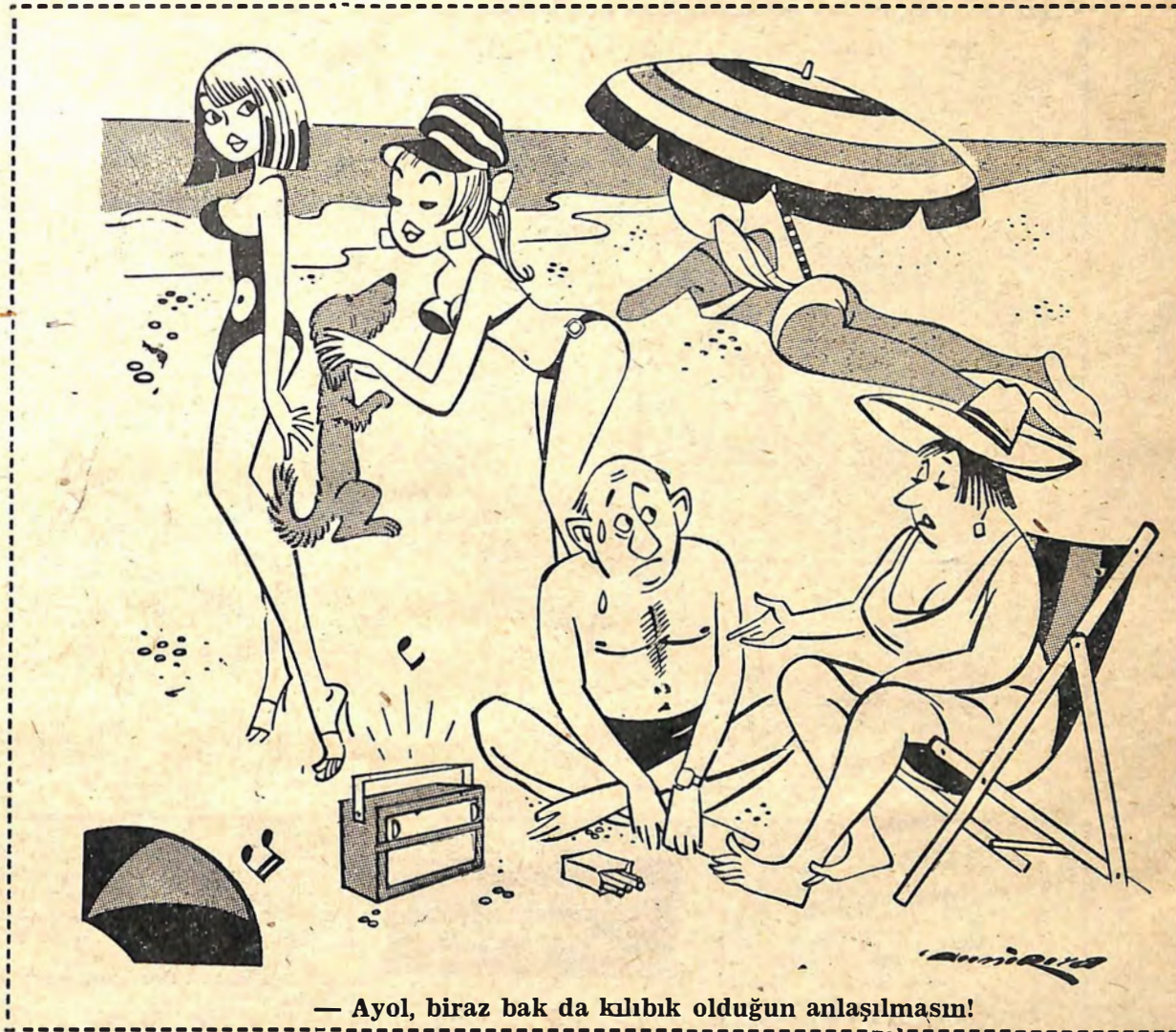
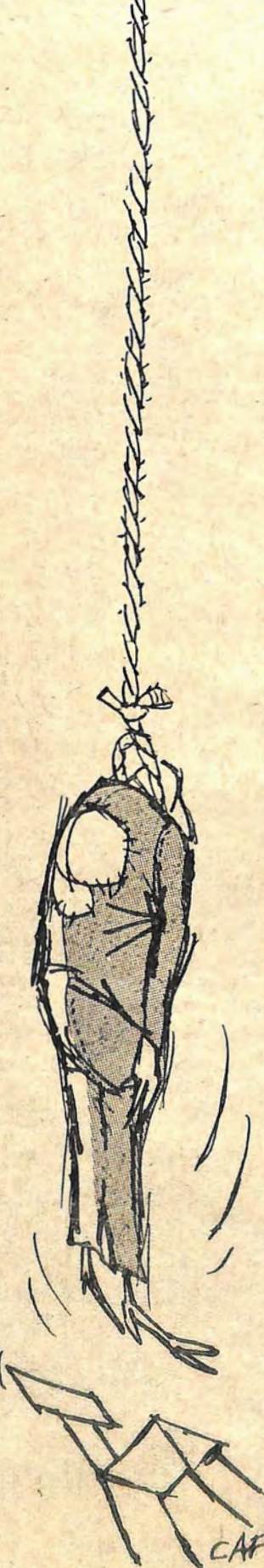
Evet, kadınlarda «döğme» modası başlıyor diye İstanbul gazetelerinde çıkan haberî hayretle okuyadur-ken; vücutlarında çiçek, kelebek döğmeli kızlar plâjlarda görülmeğe başlamış bile!...

Reşit AŞÇIOĞLU

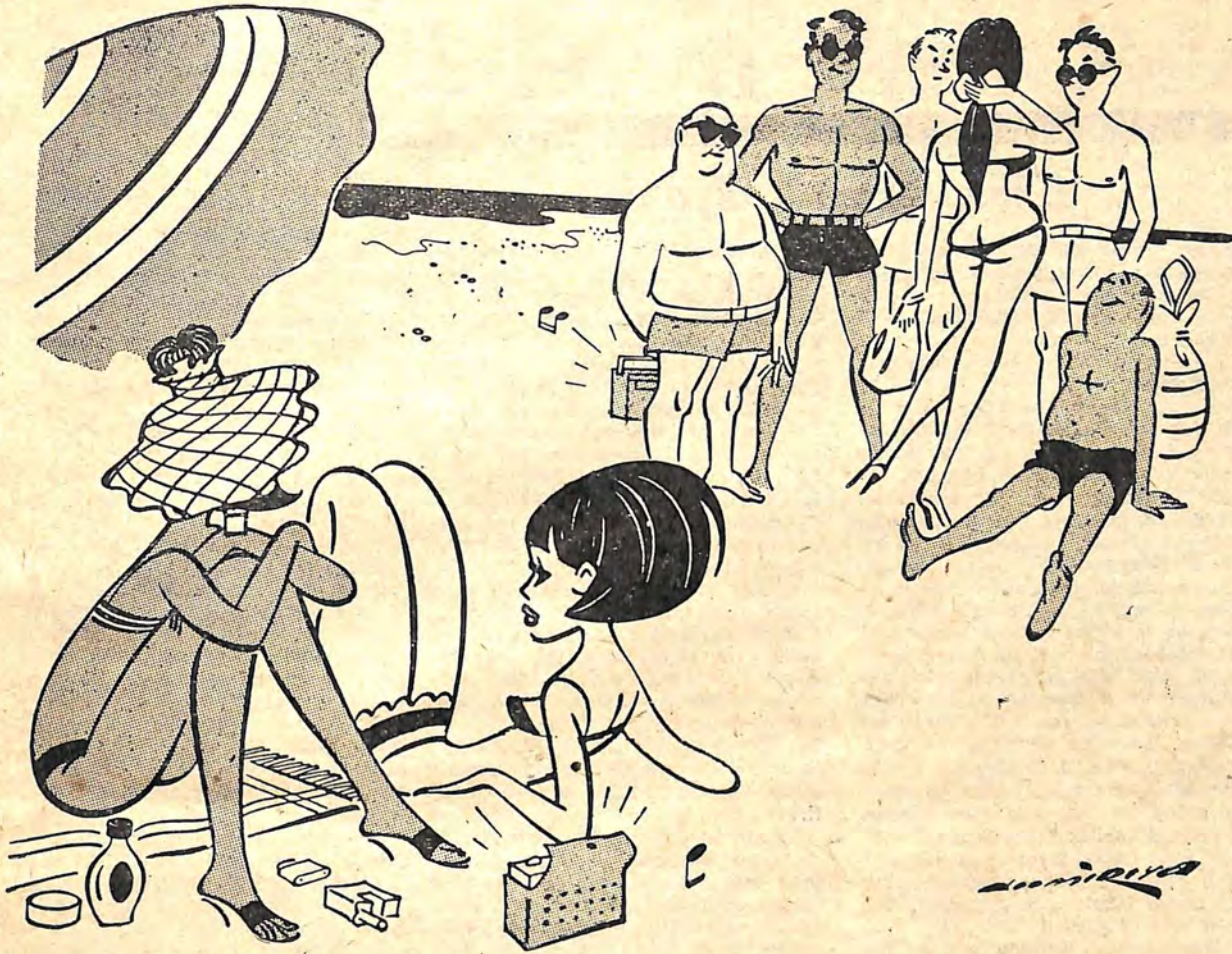
Ucuza gitmesin diye kabızmallar sebze ve meyveyi denize döküyor. — Gazeteler —

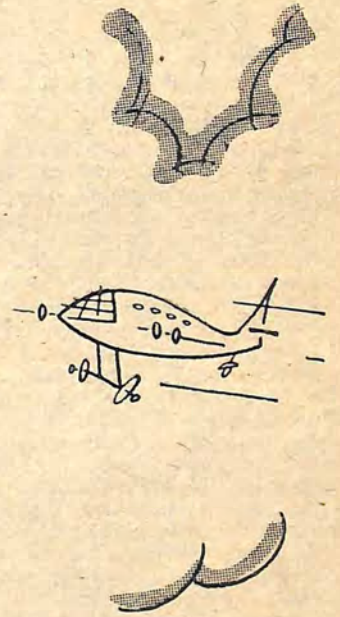
YAZISIZ

A black and white cartoon illustration of a woman in a swimsuit diving into the water. She is shown in mid-air, with her arms outstretched and legs bent. The water is depicted with wavy lines, and a small sailboat is visible in the background. A sun with rays is in the upper right corner.

— Bütün erkekler peşinde!...
— Tabîî kardeş, ikide bir boğulma numarası yapıyor!

Ormanda yaz...

Hemen fırladım yola: Haydi, uğurlar ola...
Bu cennete ulaştım!
Çamlar, güneş var diye; açmış yeşil şemsiye...
Gölgelikte dolaştım!

★

**Baktım: Yaşlı bir meşe, bulmuş rahat bir köşe,
Uyuyacak bütün yaz!
O da burada, belli, Senatördü temelli:
Yerinden kımıldamaz!**

★

**Koltukta pinekleyen, emeklilik bekleyen
Memur gibiydi çıkar.
Bunu az kişi bilir: Aşka, ormana dair
Aklımda bir fıkra var:**

★

Sevgilisiyle bir kız, evde kalınca yalnız,
Âlâ, işi plşirmiş!
Artık erbabı anlar... En son olmuş olanlar:
Göbeğini şişirmiş!

★

Annesi demiş: Eyvaaaah... Bâri kıyalım nîkâh,
Söyle kız, bu herif kîm?
Haspa hayli pişkinmiş... Ne korkmuş, ne çekinmiş,
Sırtmış: Ne bileyim?

★

Sonra demiş: Ormanda, otururken bir yanda,
Yere düşse bir yaprak...
Koptu hangi ağaçtan?... Bilinmez hiçbir zaman...
Tanrı kesfeder ancak!

Necdet Rüştü EFE

Bir, ki, üç!...

— Bundan da hawa parasi alalam!..

Simsicak-bumbuz

YALÇIN KAYA

KALACAKLARI odada dört duvardan başka bir şey yoktu. Ne yatak, ne dolap, ne sandalye, ne gardrop... Hiçbir şey.

Otel kâtibi, Baba Kâmil'e odayı nasıl bulduğunu sordu. Kâmil, onun ne söylediğini anlamamıştı. Karlsten, İtalyanın sözlerini biraz İsveççe ile biraz işaretçeye çevirmeye başladı.

Baba Kâmil ile Karlsten'in arkadaşlıkları üç aylık bir zamana dayanıyordu. Danimarkalı adam, bu, palabıyıklı, ortaçağın babacan derebeylerini andıran Türk'ün kişiliğine âdeta tutkundu. Aynı fabrikada çalışıyorlardı. Aralarında daha çok işaret dili geçiyordu. Bu konuda o kadar ilerlemişlerdi ki, dünyanın dışından tutun, en olmyacak renklere, hastalıklara kadar her şeyi birbirlerine işaretle anlatabiliyorlardı. Danimarkalı, İtalyanca, İngilizce ve (on yıldır İsveç'te çalıştığı için) bir de İsveççe bildiği halde, bizim Kâmil'in yalnız Türkçesi ve yüz kelimelik bir İsveççesi vardı.

Karlsten, kâtipin sözlerini tercüme etti:

— Oda nasılmış? Mükemmel miymiş?

— Canım, oda iyi! diye cevap verdi Kâmil. Oda iyi de, nerede yatacağız? Yatak yok.

Danimarkalı, kâtiple uzun uzun konuştu. Sonra canı sıkılmış olarak Kâmil'e anlattı. Yolculuğa çıkarken ödedikleri 1600 lira, sadece uçak (gidiş-geliş) ücreti, üç övün yemek ve 15 günlük otel parasıymış. Karyola vesaire, hesaba dahil değilmiş. Kâmil bozuldu:

— Hani o paradan başka para ödemek mecburiyeti yoktu?

— Yine yok! İstersek alacakmışız. Yatak mecburi değilmiş.

— Peki, nerede yatılacak?... Eğer duvarda yatacaksak, benim el freninde iş yok.

— O zaman karyola için ister istemez günde 15 lira vereceğiz.

— Amma seyahat şirketimmiş bu ha!... Ulan, bizde eşkiyalar bile adamı böyle soymazlar. Ben boş odayı ne yapayım?... Arka cebime mi sokayım?... Hani bir de banyolu olacaktı?

Danimarkalı «Banyo burada galiba» diyerek kapının yanındaki perdeyi çekti. Beyaz fayanslı, küvetli, duşlu, lâvabolu bir banyo odacığı meydana çıktı.

Bir an önce işinin başına gitmek isteyen kâtip, nasıl karyola istediklerini sordu. Tek büyük karyola mı, iki küçük karyola mı?

Kâmil, Karlsten'e:

— Nasıl yanı? dedi.

— Yâni aynı yatakta mı yatacakmışsınız, ayrı yataklarda mı?

Kâtipin üstüne yürüyen Kâmil:

— Ne demek lan, aynı yatakta yatmak?... diye bağırdu. Bizde o surat var mı, it?... Sen kimin evini soruyorsun?... Gazete okumaya başladık-tan sonra ben karımla bile aynı yatakta yatmıyorum. Birden cinsiyet değiştirip erkek oluveren kadınlar çokmuş. İnsan, tedbiri elden bırakmamalı. Ne olur, ne olmaz!... Ben karımla yatmadıktan sonra erkekle yatar mıyım lan?... Lâfın bil de konuş!... Biz o biçim miyiz?

Karlsten, Kâmil'i yatıştırdıktan sonra kâtiple iki karyola istediklerini söyledi. Kâtip ürkmüştü. Gözünün birini Kâmil'den ayırmaksızın Danimarkalı ile konuştu. Yatak, çarşaf, yastık ve battaniye de getirilecek miydi?... Zira bunlar da ayrı ücretlere tâbiydi. Karyola 15, çarşaf 5, yastık 10, battaniye ise 15 liraydı.

Kâmil adamakıllı köpürdü:

— Ben hiçbir şey istemiyorum!...

Baba Kâmil İtalya'da

Karyolasının, yatağının, yastığının, çarşafının, battaniyesinin, ücretinin, gelmişinin, geçmişinin!...

— Peki, nerede yatacaksın? dedi Karlsten.

— Ben çaresini buldum. Sen kendini düşün.

O gece Danimarkalının gözünü uykutmadı. Kendisine günde 60 liraya patlayan yatakta öfkeyle dönüp dururken, Baba Kâmil banyoda horul horul uyuyordu. İçine ilk su doldurulmuş banyo küveti, Danimarkalının kauçuk yatağından daha rahattı. Kâmil tedbirli adam olduğunu burada da göstermiş ve «Gece yarısı su soğur, ıkırdarım» diye sıcak suyu birazcık açık bırakmıştı. Devamlı akan sıcak su, küveti belirli bir ısıda tutuyordu. Soğumaya yüz tutmak üzere olan ılık su ise küvetten taşarak döşemedeki ızgaralı delikten, Kâmil'in tâbiriyle, «defolup» gidiyordu. Kâmil, boynuna geçirdiği pantolon kayışı ile başını su borularından birinde «iskele» çekerek boğulma tehlikesini önlemişti. Yalnız önce kayışı biraz fazla sıkıktığı için, «Suda boğulmayayım» derken az kalsın iskelede boğuluyordu. Kayışı hemen gevşetiverdi.

Danimarkalı, ertesi gün Baba Kâmil'e kendisinin de küvette yatmak istediğini söyledi. Kâmil kabul etmedi. İki erkek, aynı teknede, hem de çıplak bir vaziyette katiyen olamazdı.

— Sen de, arkadaşım, lâvaboya sıcak su doldur, otur, uyu orada!... dedi. Sen soğuk memleketlerin çocuğusun. O kadar sana yeter de artar bile.

Karlsten, Türk'ün dediğini yaptı ama, sonuçtan memnun kalmadı. Günde 60 lira ödemekten başka çare yoktu.

Rimini sayfiyesi, ismini aldığı şehirden üç sigara içimi mesafede bir kıyıya kurulmuştu. Sekiz kilometre uzunluğunda, beşyüz metre derinliğinde bir sahada bulunan yüzlerce otelde yetmiş iki buçuk milletin insanı kalyordu. Bikiñili, kısıdan kısa etekli dişiler, yine küçücük mayolu veya gergin sortlu erkek mantarların gölgesinde şehvetli kakkahalar atıyorlardı. Fakir, aylıkçı yabancı turistlerle iç bölgelerin orta halli, zengin, gürültücü İtalyanları sayı bakımından eşit gibi idiler. Bağırıtılı, çığlıklı, şakırtısı-şukurtusu pek bol olan bu sayfiyede Baba Kâmil kendi âlemindeydi. Gözüyle mühürlemediği kadın-kız kalmadığı halde, katiyen hiçbirisinin üstüne, peşine düşmedi. Erkeklik gururu buna mâniydi. Kadınlar hakkında düşündükleri, Kâmil ile tuvalet arasında kalan bir sırdu. Danimarkalı dostu bile ondan bu konuda tef lâf duymamıştı. Pardon, tek işaret görmemişti.

Kâmil, en çok, tombul İtalyan kadınlarına bayılıyordu. Boru şeklindeki makarnaların şişirdiği bu balonları görünce, zelzeleyle tutulmuş gibi sarsılıyordu. İçinden, «Oy maşallah, yaylâ gibi! Gel yavrum bana! Gel havam boşaltayım senin!» diyordu. Kadınlar, Kâmil'in bakışları ile karşılaştıkları zaman, o kocaman bıyıkları, göğüs ve bacaklarında hissederek gıdıklanmışçasına fıkırdıyorlardı.

Rimini'ye geldiğinin üçüncü günüydü. Plâjda bağdaş kurmuş, ağızlıkları sigarasını tütürüyordu. Soyunuk değildi. Hatta ceketi de omuzundaydı. Güneşte yanmak filân, Kâmil'in hiç anlamadığı, üstelik gülmek bulduğu bir şeydi. Yüzmek başkaydı. İnsan yüzmeliydi. Yalnız yüz-

dükten sonra da çıkıp giyinmeli, böyle, efendi gibi oturmalıydı. Ne oluyordu bu yanmak manmak?... Hele, Amerikalıların, bir yandan kahverengi bir vücut elde etmek için onca zahmete girerlerken, diğer yandan halis muhlis yanık olan zencilere yapmadıklarını bırakmamalarına hiç akıl erdiremiyordu. Siyahilerin renklerini mi kaskanıyorlardı, neydi?

Plâjda, kendisinin adaleli vücuduna sahip olduğunu sanan sıksa bir İtalyan delikanlısı, sportif gösteriler yapmaya çalışarak çitrafındaki Alman kızlarına caka satıyordu. Takla atıyor, amuda kalkıyor, köprü kuruyordu. Baba Kâmil, «Kemik Pehlivan» ismini taktığı İtalyan gencinin erkeklik kaidelerine hiç uymayan bu yılışkanlığı, bu zavallılığı karşısında acı acı gülmüşü. İtalyan bunun farkına varınca, Kâmil'le, onun oturuş şekliyle alay etmek istedi. Fakat ne yaptı, ne ettiyse, bir türlü bağdaş kuramadı. Bacakları çadır gibi dikilip kalyor, ne kadar bastırırsa bir türlü yatmıyordu. Her yanından ter fışkırmıştı. Onun bu hali, Alman kızlarının biraz önce Kâmil'e yönelmiş olan kakkahalarını kendisine çevirdi. İtalyan deli gibi olmuştu. Kollarının bütün gücüyle bacaklarına yüklenildi.

Baba Kâmil, İtalyan'ın durumuna acımıştı. Gitmek üzere kalktı. Delikanlı yaygarayı kopardı. Kâmil, İtalyanca bilmemekle beraber, halinden, tavrından, onun, «Kaçma, ne kaçyorsun? Bak şimdi yapacağım!» dediğini anlamıştı. Beklemeye kalmadı, delikanlı sol bacağı tutarak bağırma, kumlarda yuvarlanmaya başladı. Bacağı kalçasından çıkmıştı.

Kâmil, sesinin son vitesiyle:

— «Herbir medeniyeti beceremeyin bakalım!...» diye gürledi. «Bırakın da bazı şeyleri sade biz becerelim!»

Baba Kâmil otele döndüğü zaman, Danimarkalı onu gülererek karşıladı:

— Bütün otellere hâpı yutturdun! Herkes yatakları geri veriyor. Milet, ikiye, üçer küvette dalıyormuş. Hatta dörtlül, beşli yatanlar da varmış.

— Oh olsun!... Peki, bunlar benim küvet icadımı nereden duymuşlar?

— Ben birkaç Danimarkalıya söylemiştim. Onlar da çabucak etrafa yayıvermişler... Otelciler sana müthiş diş biliyorlar. Seni, «İtalyan turizminin bir numaralı düşmanı» ilan edip kara listeye sokacaklarmış. Bundan sonra İtalya'ya giremeyeceksin.

— Çok umurumda!... Usulüne girdi ya, ben girmesem de olur artık!

Danimarkalı yalan söylemiyordu. Bir, iki para babası hariç, herkes yataklarını geri vermişti. Kâmil, «İsa zamanda Rimini'nin hem en sevilen, hem de en kızılan insanı olmuştu. Turistler onu selâmlamak için kuyruğa girer olmuşlardı. Öte yandan otel sahipleri ise kendisine küfür üstüne küfür yağdırıyorlardı.

Sonunda otelciler olağanüstü bir toplantı yapıp sıcak suları kesmeye karar verdiler. Ancak gerek müşterileri kırmamak, gerek yatak kiralama vakit bırakmak gayesiyle suları gündüzden kesmeyi uygun görmüşlerdi ki, bu da bizzat kenileri için verdikleri bir idam kararı olmuştu. Evdeki hesap çarşıya uymamıştı. Musluktan sıcak su gelmediği için gören müşteri, yatak almak maksadıyla ile idareye koşacağına, Baba Kâmil'e koştu:

— Aman, Mister Baba, bir çare!...

Meyvalar denize dökülüyor. — Gazeteler —

— İmdaaaat!...

Tercümanlığı Karlsen yapıyordu. Kâmil, bıyığına bir el-ense çektikten sonra gülerек:

— Çok kolay, Mister Coniler!... dedi. Eğer böyle bir şey bizim memlekette olsaydı, hiçbir şekilde çaresi yoktu. Ama burası Avrupa... Hadi hep birlikte Belediye'ye gidip, vaziyeti hikâye edelim.

Bir saat sonra musluklar yine şenlenmişti. Rimini'de o gece «Mister Baba Eğlenceleri» yapıldı. Sayfiyede bulunan 485 İngiliz, Kraliçe Elizabeth'e bir telgraf çekerek Kâmil'e «Sör» lük unvanı verilmesini teklif ettiler.

Otel sahiplerine gelince... Onlar yeniliği centilmence kabullenmek zorunda kalmışlardı. Kâmil ile tercümanına muhteşem bir villada muhteşem bir ziyafet çektiler. Ziyafet sırasında, Kâmil'e, uğradıkları zararları açıkladılar. Kâmil:

— «Makarnacı arkadaşlar!...» diye söze başladı. «Bu yılki zararın geçen yılların kârına tutuverin gitsin!...»

— Ya bundan sonrakiler?... dedi bir otelci.

— Bundan sonra da katakulliyi bırakıp para torbanızı çarşafa filân dolaştırmazsınız, olur biter! Tek bir fiyat koyun, efendim! Neymiş yâni şu kadar gösterip bu kadar hesap çıkarmak?... Yatağa, çarşafa ayrı para olur mu? Düpedüz adam dolandırmak bu!... Siz katolik misiniz, katakullik misiniz, nesiniz?... Otelciler utanmışlardı. Kendisine hak verdiler:

— Fakat, dediler, o zaman da fiyatlar yükselecek. Biz psikolojik yönden hareket ederek fiyatları alçak gösteriyorduk. Böyle olunca herkes kalkıp geliyor, bir kere gelmiş bulununca da aradaki farka mecburen katlanıyordu. Fiyat yükselince kimse gelmez.

— Vallahi, dedi Kâmil, siz psikolojik mi düşünüyorsunuz, seksolojik mi düşünüyorsunuz, orası beni hiç irgalamaz!... Yalnız ne var ki, bu sistem sökmek artık. Zira millet banyoda yatmayı öğrendi. Size metelik koklatmaz.

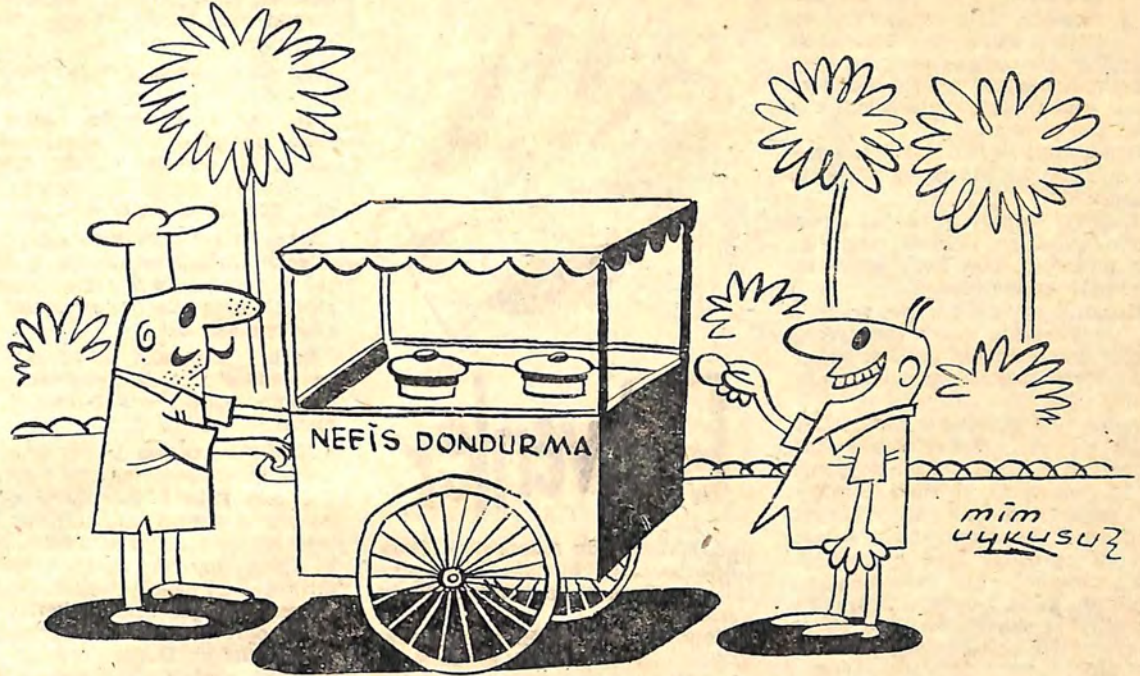
Kendisine bir daha hak verildi... Kâmil, zarar-ziyan lâfını takiben elini yemekten, içkiden çekmişti. Otelciler niye yemediğini sordular. Yoksa yemekleri mi beğenmemişti?... Bunu söylerken ağızlarından çıkan «fino», «voli», «manca» kelimeleri Kâmil'i yerinden zıplatmaya kâfi geldi:

— Sizsiniz ulan fino!... diye bağırdı Voli, mancaymış!... Voliden kazanan sizsiniz, ben değilim! Mancayı siz yeyin!... Ulan, amma heriflere çattık bel...

Danimarkalı, İtalyancada fino'nun «mükemmel», voli'nin «istemek», manca'nın da «yemek» mânâsına geldiğini anlatmaya kadar helâk olmuştu. Kâmil uzun müddet diretmış ve:

— Hadi canım öyle şey mi olur?... diye söylenmişti. Yâni bu herifler şimdi bizi, «fino, voli, manca...» diye usturuplu kazıklamaya kalksalar, oturup «Acaba İtalyancada bu ne anlama geliyor?» diye düşünecek miyiz?... Boşversene sen... Yutmam ben böyle dalgaları!...

Yalçın KAYA

— Ver şuradan bir kilo dondurma... Evi badana yapacağım!

Yerli film üstüne

Yılda iki yüz elli filim yapar Yeşilçam; Bize göre bu rakam gayet astronomiktir.

Yeşilçam'da oyuncu uyutulur bonoyla; Yapımcı ödemede müthiş ekonomiktir.

Senaryo yazarına: «Yaz bir senaryo!» denir. İki günde bitirir; üstat otomatiktir.

Yazı makinasıyla Uludağ'a gitmesi; İlham perisi için veyahut turistiktir.

Aşırma konulara, Western'e ve Ringo'ya Atıyorlar imzayı; ne gülünç jeneriktir.

Irza geçme, cinayet, gelsin ardından göbek... Mezarlık ve ezanla filim dramatiktir.

Herkes bildiği gibi oyun verir filimde; Yönetmenin durumu sonunda trajiktir.

Setten atar işçiyi soyunan yıldızımız; Filim çekim anında kapris sistematiktir.

Acayip görünse de baş plânda yıldızlık, Seks sahnelerinde gayet fotojeniktir.

Nasıl geçer sansürden o yatak sahneleri? Seyirciye sunulan işte bu estetiktir.

Tırnakları ojeli, saçları permanantlı, Köylü kıızı rolünde artist pek sosyetiktir.

Aşk bozuk para gibi harcanyor durmadan; Argo ile karışık bu nasıl erotiktektir?

Komedi filiminde ağlarız hallerine, Dram filimleriye amanın ne komiktir.

Boş yıldız bir ikisi, dört yıldızdır gerisi... Bunun adı vesselâm yerli filimciliktir.

Mukadder ÖZAKMAN

Egoist

Adam, karısından çok şikâyetçiydi. Kadının sinirli hareketlerinden bıkmıştı artık. Bir gün arkadaşlarına dert yanarken, içlerinden biri:

— Onun kolayı var, dedi.

Adam merakla:

— Nedir? diye sordu.

— Her akşam eve, erkek arkadaşlarını çağıracağını. Bak o zaman sinir diye bir şey kalıyor mu karında.

Bizimki, şahadet parmağını gözünün altına bastırarak önce bir «pışık» çekti ve arkasından cevabı yaptırdı:

— O zaman da ben hasta olayım değil mi?

— Merak etme olmazsın.

— Neden?

— Karın bu hayata alışınca, o da kendi arkadaşlarını dâvet edecek.

— Olacak iş değil bu azizim.

— Neden olmasın?

— Siz karımı bilmezsiniz, o kadar egoisttir ki!...

Benzetme

Aysel annesine sordu:

— Kurbağalar neden gece bağırlar anneciğim?

— Babana benzediklerinden.

— Neden babama benziyorlar?

— Meydanı boş bulunca bağırlıyorlar da!...

Sarhoşluk

Bir İngiliz İtalya'ya bir iş için gitmiş ve karısını götürmemişti. Dönüşte resmini çektiği Pisa kulesini karısına gösterdi.

Karısı içini çekerek:

— Aman kocacığını, o gün de içtiğin ve sarhoş olduğun nasıl da belli! dedi.

— Kız, buradan geçmenin sırası mıydı şimdi?

Yerli film üstüne

Yılda iki yüz elli filim yapar Yeşilçam;
Bize göre bu rakam gayet astronomiktir.

Yeşilçam'da oyuncu uyutulur bonoyla;
Yapımcı ödemede müthiş ekonomiktir.

Senaryo yazarına: «Yaz bir senaryo!» denir.
İki günde bitirir; üstat otomatiktir.

Yazı makinasıyla Uludağ'a gitmesi;
İlham perisi için veyahut turistikdir.

Aşırma konulara, Western'e ve Ringo'ya
Atıyorlar imzayı; ne gülünç jeneriktir.

Irza geçme, cinayet, gelsin ardından göbek...
Mezarlık ve ezanla filim dramatiktir.

Herkes bildiği gibi oyun verir filimde;
Yönetmenin durumu sonunda trajiktir.

Setten atar işçiyi soyunan yıldızımız;
Filim çekim anında kapris sistematiktir.

Acayip görünse de baş plânda yıldızcık,
Seks sahnelerinde gayet fotojeniktir.

Nasıl geçer sansürden o yatak sahneleri?
Seyirciye sunulan işte bu estetiktir.

Tırnakları ojeli, saçları permanantlı,
Köylü kızı rolünde artist pek sosyetiktir.

Aşk bozuk para gibi harcanıyor durmadan;
Argo ile karışık bu nasıl erotikdir?

Komedi filiminde ağlarsız hallerine,
Dram filimleriye amanın ne komiktir.

Boş yıldız bir ikisi, dört yıldızdır gerisi...

Bunun adı vesselâm yerli filimciliktir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mukadder ÖZAKMAN

JEANNOT, onüç yaşında âşık olmuştu. Âşık olduğu kız, bir sinema artistiydi. Filmini ilk seyrettiği gün çılgına dönmüş, onu bulacağına, onunla sevişip ilerde yuvasını onunla kuracağına kendi kendine söz vermişti.

Cine-Monde dergisini karıştırarak, adresini buldu. Neuilly-Sur-Seine'de oturuyordu.

Artık bütün mesele, bir yol parası temin etmekten ibaretti. Ama durup dururken, kim kime böyle bir yardımda bulunurdu?

Hırsızlık yapmaya karar verdi. İşe, hiç kimsenin önem vermeyeceği küçük değerdeki öte beriden başlar, daha büyük cıptaki vurgunlara alıştırdı elini!

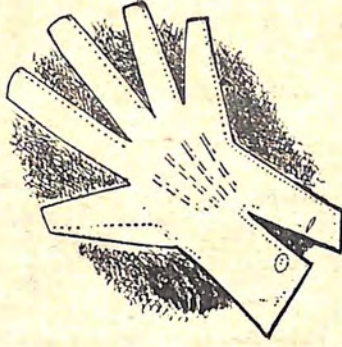
Şeker, çiklet, bisküli hırsızlığıyla atıldı mesleğe... Fakat Paris'e gidebilmesi için, daha büyük soygunlara ihtiyacı vardı. Gözünü karartıp, bir bakkalın arka kapısını kırarak içeri girdi. Kendine, polisçe aranan azılı bir gangster süsü vermek istediğinden, onlar gibi davranmak zorundaydı. Parmak izi bırakmamak için ellerine eldiven taktı ve bu eldivenler, her şeyi kaybetmesine sebep oldu!

Parmaklarının rahat çalışması için, kasayı açarken eldivenleri çıkartmak zorunda kaldı, tomarla parayı avuçlayıp savuşunca da eldivenler, soygun yerinde kaldı!

Polis, Jeannot'yu kolaylıkla buldu. Kapı kırarak yapılan hırsızlık önemli bir suçtu. Fakat suçlunun yaşı küçük olduğundan, Jeannot bir ıslahhaneye gönderildi.

Burada, yaşları 14 ile 18 arasında değişen pek çok suçlu çocuk vardı. Sarışın, açık yeşil gözlü ve çok gevik bir çocuk olan Jeannot, arkadaşlarına çok çabuk sevdirdi kendini. Fakat yaradılış itibariyle fazla saf olduğu için hangi suç yüzünden ıslahhaneye düştüğünü soranlara, «Büyük aşkım yüzünden...» diye cevap vermesi, ıslahhanede alay konusu olmuştu.

— Henüz sen bir bit yavrususun,

Eldivenler

diye güllüşüyordu arkadaşları. Hayatında herhangi bir kızı bile öpmemişsin. Hangi yüzle artiste âşık oluyorsun?

Korkunç bir aşağılık duygusuna kapılan Jeannot kendi kendine:

— «Bir şeyler yapmalıyım» diye düşünüyordu. «Benimle alay edenleri susturmak için, vakit kaybetmeden önemli bir şeyler yapmalıyım!»

Kararını verdi: ıslahhaneden kaçacaktı! Kaçacak ve doğru Paris'e, oradan da, Neuilly'e varacaktı!

Gelelim artist Gloria Glamour'a...

«Büyüleyici Kadın» diye tanınan yıldız, bir sabun firmasının reklamıyla şöhrete ulaşmıştı. Hemen her gün gazetelerin dedikodu sütunlarında adı geçiyor, evlenmeleri, boşanmaları büyük yankılar yapıyordu.

Gloria, basit, alelade bir kadındı aslında. Kumral, yuvarlak hatlıydı. Ama emprezaryosunun sıkı çalıştırmaları sayesinde öylesine değişmişti ki... Vücudu incelmış, omuzlarına

dökülen sapsarı saçları, takma uzun kirpikleriyle bambaşka bir güzel oluvermişti.

Kısacası, kadınlığın sembolüydü bugün.

Jeannot, ıslahhaneden kolaylıkla kaçtı. Zaten çevrede alınmış âşım şahım bir emniyet tedbiri de yoktu. Kaçışa uygun bir zamanı bulmak yeterdi de, artardı bile...

Gecenin kopkoyu karanlığında saatlerce yürüdükten sonra, hayli uzak bir tren istasyonunda, başkente gidecek olan yük vagonlarının bir köşesine saklandı.

Paris'e varmadan iki istasyon önce trenin inip, bir otobüse bindi. Cebinde sadece onbir frankı kalıyordu.

Neuilly'de, Gloria Glamour'un vilâsını bulabilmek için epey dolaştı. Sonunda yüksek duvarlarla çevrili bu sihirli konağı buldu. Karanlıkta bir kedi çevikliğiyle hemen önündeki ağaca, oradan karşıki duvara, duvardan da bahçeye atladı. Gürültü yapmamaya çalışarak, askerlik dersinde öğrendiği gibi, dizlerinin üstünde yürüdü. Redösosede ışık vardı. İyice yaklaştı. Bir kümesi siper alarak, içerisini seyretmeye başladı.

Portakal renkli büyük bir abajurdan süzülen ışık, yeşil kadife koltuklara vuruyordu. Bu oda çok, çok güzel döşenmişti. Ve böylesini hayatında hiç görmemiş olan onüç yaşındaki taşralı bir oğlan için, Cennetin ta kendisiydi!

İlk bakışta göremediği Gloria'yı, iki saniye sonra farkettil. Gür sarı saçlarını omuzlarına dağıtmış, yeşil koltuklardan birinde oturuyordu. Yanında, ona doğru eğilmiş, eli kadehlî, genç bir adam vardı. Az sonra adam, elindeki kadehi masanın üstüne bırakarak, Gloria'yı öpmeye başladı. Kadın ayağa kalktı. Jeannot, Gloria'nın sırtında sadece açık yakalı ince bir sabahlık ve ayaklarında terlikler olduğunu o zaman farkettil. Kendinden geçmiş bir halde:

— Oh, ne kadar da güzelli... diye mırıldandı. Sanki bir peri!...

Bu derece renkli, bu derece açık sahnelerle dolu bir film seyrettiğini hatırlamıyordu.

Genç adam periye yaklaştı, kollarının arasına aldı, filmlerdekinden çok daha ateşli, uzun uzun öptü.

Jeannot'un nefesi kesilmişti. Gloria atletik vücutlu arkadaşının kolları arasında kıvranıyordu! Nihayet onun tarafından kucaklanarak divana yatırıldı. Terlikler havaya, sabahlık yere fırlatıldı; sonra da mösyönün elbiseleri oraya buraya bırakıldı!

Gözleri alabildiğine açılmış, rüya görüp görmediğini düşünüyordu. Bakışlarını karşıdaki manzaradan ayıramıyordu. Ara sıra kadın kısa çılgınlıklar atıyor, erkek boğuk sesler çıkarıyordu.

Sonra ara verdiler. Erkek, sırtına robdöşambrını geçirerek odadan çıktı. Divanda çırpılıp yatan Gloria, tembel tembel geriniyordu. Jeannot onlardan daha yorgun, çalılıklar arasında şehvet dolu rüyalara daldı, gittii!

Sabahın sekizine doğru, bahçıvan salonun camekanları önünde uyuyan çocuğu buldu. Hanımına haber vermeye lüzum görmeden, karakola haber verdi. İki polisin kolları arasında kendine gelen Jeannot, her şeyi itiraf etti.

Ertesi sabah bütün gazeteler baş sayfalarında, Gloria Glamour'un penceresi altında yakalanan küçük kaçaktan bahsediyordu. Ünlü yıldız küçüğün yaptığı reklâmdan memnun, Rolls-Royce arabasına binerek, ıslahhaneye geldi. Çocuklara çok acıdığı, kuruma yatırdığı büyük bir yardımla beraber, Jeannot'yu kendi himayesine almak istediğini söyledi. Jeannot'nun ıslahhaneye dönüşü, ilk gelişiydi. Ama bakışları artık eski safiyeti taşııyordu.

— Hey bit yavrusu, pencerenin altına kadar gelmişken içeri girip, şu morina bahiğiyle yatmadın mı? diye alaya almak isteyenlere Jeannot:

— Bildiğinizi sandıklarınız gazetelerin şişirmesinden ibaret, diyordu. Gloria deli değil... Benim yaşımda bir oğlanla yattığının duyulmasını ister mi? Dünyanın parasını harcararak beni buradan niçin çıkartmaya kalkıştığını hiç düşünmediniz mi? Çünkü kimsenin bilmediği bir şeyi, sadece ben biliyorum. İsterseniz vücudundan da bahsedeyim biraz. Gloria'nın kalçaları esmer. Hem daha ilgi çekici şeyler de var.

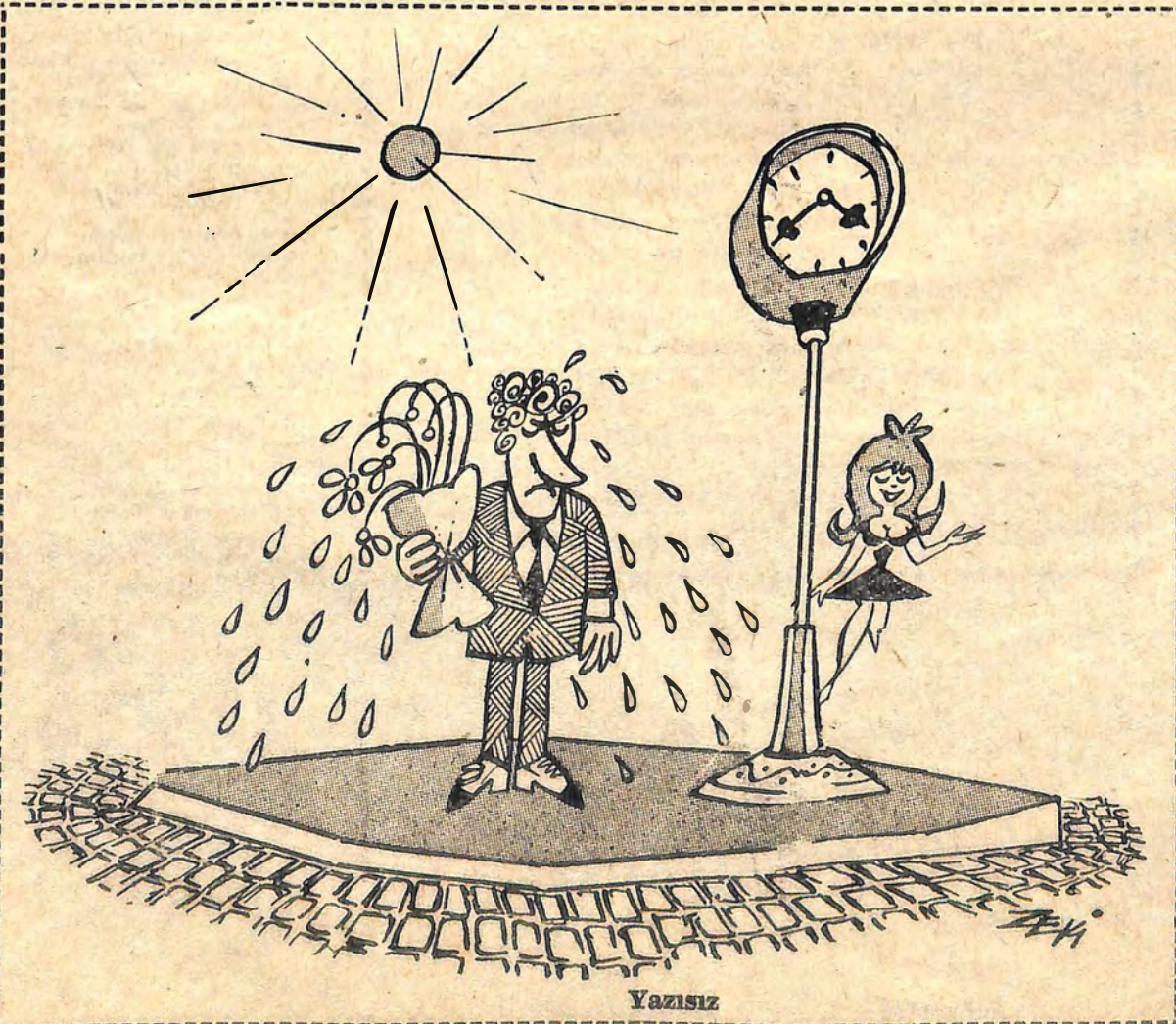
Arkadaşları derin bir ilgiyle sordular:

— Peki, seninle yattı da, üstelik ne diye ele verdi?

Jeannot yarattığı sükseden son derece memnun:

— Beni o ele vermedi ki, dedi. Gloria mesleği icabı kimsenin kendinde bir iz, bir hâtırâ bırakmasını istemiyordu. Bu sebeple sevişirken eldiven takmam lazımdı. Aynı şeyi yaptım. Ama ne yazık ki, bilirsiniz eski huyumdur, eldiveni Gloria'nın koynunda unuttum!

G. Bideau'dan çeviren:
Süheylâ AYKUT

Yazısız

A K B A B A

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İLAN FİYATI: Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Fiatı: 100 kuruştur.

fan fin fon ailesi

çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

8

AHMET VAZİYETİN VAHAMETİNİ KEŞFEDEREK
FAN FİN FON AİLESİNİ TOPARLAYIP GAZİNODAN
ÇIKARTMAYA ÇALIŞIRKEN ZABITANIN SESİ
DUYULDU.

EKİP ARABASI BEŞ DAKİKA SON-
RA SANIK VE TANIKLARI ÇİBALI
KARAKOLUNA GETİRDİ.

KOMİSER ODASIN.
DA BÜTÜN AKSE.
SUAR VE KOMİSER
ONLARI BEKLİYOR
DU.

TAM O SİRADA İÇERİ UMUMİ MANZARASINDAN POLİTİKACI
OLDUĞU BELLİ OLAN BİRİ GİRİVERMEZ Mİ

BÜ NE REZALET BU KARAKOL NEDEN
BÖYLE KALABALIK? BANA BAK YA İKİ DA-
KİKAYA KADAR EVİMİN ÖNÜNDE BAĞIRAN
KEDİYİ TEVKİF EDERSİN, YAHUT ANLARSIN
YA... KARŞINDA SENATÖR VAR, AMATÖR
YOK.

İt Adası

ROMAN

MUZAFFER İZGÜ

— 29 —

«Bir müminin malı, diğer mümine helâldir.»

Çocukluğum, turşu yaptığımız günler bir bir geçti gözlerimin önünden...

«Helâldir...»

Tavukların yanına yaklaştım. Kollarımı iki yana açarak yavaş yavaş kovalamağa başladım. Niyetim, tavukları arsaya bitişik olan okulun kapısından içeri sokmaktı. Hayvancağızlar, daha fazla güneşte koşup, sıcağın çatlamamak için, okulun sıralarla dolu bodrumunun açık penceresinden içeri daldılar. Bir müddet etrafı seyrettim. Okulun içine baktım. Kimsecikler yoktu. Bodruma süzuldüm. Birkaç dakikalık kovalamadan sonra dördünü de yakaladım. Orada bulduğum bir tel parçasıyla ayaklarını bir araya bağladım ve hızla uzaklaştım oradan...

Caddeye çıkıncaya dek, sırtıma degecek bir elin ürpertiyle titredim. Bir çöpçü, sırtını akasya ağacına dayamış uyuyordu... Yanına yaklaştım. Uyandı:

— Satlık mı? dedi.

— He, dedim.

Güldü:

— Çöpçü milleti tavuk eti yerse, ağalar o zaman ne yer? dedi.

— Tavuk pazarı nerede? diye sordum.

— Kömür pazarına git, dedi.

Arkamdan söyleniyordu:

— Beyazı da amma semizmiş ha!..

Sora sora Kömür Pazarı'nı buldum. Ve tavukları hiç ummadığım bir fiyata oradaki tavukçuya sattım. Parayı cebime koyar koymaz, içime de bir telâştır düştü. Necmiye'ye ne diyecektim? Çaldım mı diyecektim? O zaman büsbütün düşerdim gözünden. Üstelik İmamlığımla da bir iyice alay ederdi. En iyisi, ona paranın bir miktarını göstermek, diğerini de saklamaktı... Sorarsa:

— Hamallık yaptım, derdim.

Eve gitmedim. Yarım kilo et, bir kilo patates almak için bir iki saat hamallık etmek yetmezdi. Ulus Parkı'na gittim. Bir kanapeye uzandım ve uyumağa başladım. Ne kadar kestirmişim bilmiyorum, tam kalkacağım sıra bir polis yakama yapıştı:

— Kalk bakalım ayağal!..

Dizlerim titredi, benzim sarardı, çöktüverdim kanapeye...

— Kalk ulan ayağa, ne deve gibi ıktın?

— Hastayım ağabey, dedim.

— Kollarını kaldır!..

— Vallahi ağabey açım!..

— Açsan açsın ulan bana nesi?

Yoksa esrar var da üzerinde polim mi yapıyorsun?

— Esrar da ne ağabey?

— Anayın hörekesi!..

Ceplerimi yokladı. Parayı çıkardı.

— Bu para ne lan?

— Kendi param.

— Hani açım diyordun.

— İştahım yok ağbey, hastayım!..

— Hastaysan hastaneye git!.. Ne iş yaparsın sen?

— Hamallık.

— Nerelisin?

— il.

— Hadi bakalım, buralarda yatılmaz. Ya otele, ya evine, yaylan bakalım.

— Pekiyi ağabey!..

Polis, çimenlerin üzerinde uymakta olanları kontrola gittiğinde, ben de ardıma bakmadan çıktım parktan... Yarım kilo et, bir kilo patates alarak evin yolunu tuttum.

Kapıdan girdiğimde Mamo henüz helâdan çıkmış:

— Vuy garnim, uy garnim, diyor, bir taraftan da karısına bağıırıyordu:

— Garpizi (1) kestini? Dama godyn ki savuya (2) ... diyordu.

Bizim kapının önünde bir tencere kaynamaktaydı. Semerini dikmekte olan hamala:

— Hemşerim, yemeğinizi kendi odanızın önünde kaynatın, dedim.

— O gaynıyan tencire Necmiye abılanın, dedi.

Necmiye nereden para bulur da kaynatırdı bu tencereyi?... Sanki kapı, oda, hamal fırıl fırıl döndü gözünün önünde... Yoksa, evet yoksa?...

İçeri girdiğimde Necmiye lâmbanın camını siliyordu.

— Parayı nerden buldun? diye sordum.

— İşe gettim.

Omuzlarından tutup sarstım:

— Ne işine?

— Ne sallıyon be golumu? Acımızdan geberecek değildik ya... İşe gettik işte.

— Ne işi diyorum sana?

— Çamaşıra!..

— Kimin çamaşırı?

— Gülistan'ın şefi mi varmış, ne varmış, işte onun çamaşırına.

— Bekâr mı adam?

— Hee, bekâr.

Elimi kaldırdım, ama vuramadım. Elimdeki etle patatesi odanın ortasına atarak dışarı çıktım.

— Bekâr adamın evine ha, bekâr adamın evine ha!..

Söylenip duruyordum yollarda. Ve gözlerimin önüne getiriyordum. Necmiye çamaşırı yıkıyordu, adam biraz sonra işini bırakıp eve geliyordu.

«Sabun yetti mi, yoruldu mu?» gibi sorulardan sonra pis adam Necmiye'nin ellerine bakıp:

«Ne beyaz ellerin varmış senin» diyordu. Necmiye gülüyordu bu iltifata. Adam bundan cesaret alarak biraz daha yaklaşıyordu Necmiye'ye... Elini tutuyor, gel, diyordu... Tıptış tıptış gidiyordu Necmiye adamın ardından yatağa...

— Olamaz!... Olamaz!..

Yanımdan geçen yeni yetme bir çocuk:

— Ne olmaz emmi? diye sordu...

— Hiç, dedim.

— Deliysen Allahına yalvar!..

Çakmak Caddesi'ni boydan boyaya yürüdüm. Gelen geçen insanları görmüyordum. Hele kadınlar, bakmak istemiyordum suratlarına... Topundan nefret ediyordum, topundan...

Kuru Köprü'deki ağaçların altında gece bekçisi uyandırıcaya dek uyudum.

Bekçi:

— Garip misin? diye sordu.

— Hıı, dedim ve yola düştüm.

Gülistan, evet Gülistan'dı Necmiye'yi bu hâle koyan... Oydu benim karımı baştan çıkaran. Namussuz, alçak kadın!..

Biz köye gitmeliydik, köyün birine gitmeliydik... Buralar bizim için değildi. Büyük şehrin havası, beni uyuşturmuş, Necmiye'yi de büyülemişti. Hem de yarından tezi yok, hemen gitmeliydik...

Saathane'nin koca çanı ikiyi vururken eve gelmişim. Avlu, yarın sabah yine aynı hızla işe koşabilmek için horul horul uyuyordu. Tam kapıdan girerken, koca şalvarlı kıyla, o bana küfreden oğlanı gördüm. Karanlık köşelerindeydiler yine. Oğlan kaçmağa çabaladı:

— Kaçma arkadaş kaçma, bunlara böylesi yarar, dedim.

Delikanlı, bu sözümün altında bir kancıklık sezmiş olacak ki, temkinli bir şekilde sokuldu yanıma:

— Essah mı diyon emmi? dedi.

— Essah diyorum. Hem ben emmi değilim, sen yaşlardayım.

Sırtıma vurdu:

— Ulan arkadaş be, ne vardı o gün dalgama daş atacak?

— Bakma, dedim.

(Devamı var)

Reklâmınızı gazete ve dergilerle
değerlendirin!

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : BASIN KURUMU

(Basın : — 113)

Milletler Gülüyor

— Şakayı bırakın da, hanginizin Lusi olduğunu söyleyin!

Rüşvet

Cennet kapıcılığı yapan meleklerden biri, topladığı nâdide çiçekleri demet yapmakla meşguldü. Başka bir melek sordu:

- O çiçekleri ne yapacaksın?
- Baş meleğe götüreceğim.
- Neden?

— Biraz da cehennemde vazife alabilmek için.

- Peki ama, orası çok sıcak değil mi?
- Sıcak olmasına sıcak, fakat bütün güzel kadınlar orada bira-

Bozulan nişan

İki eski dost otobüste karşılaştılar. Biri:

— Jaqueline'le nişanımız bozuldu, dedi.

Diğeri hayretle sordu:

- Nasıl olur?
- Oyle dostum. Sen olsan bir sürü macerası olan biriyle evlenir miydin?
- Mübalâğa ediyorsun...
- Hayır. Hayatını, egoist, tembel, kibirli, yerinde duramayan biriyle birleştirir miydin?
- Tabii ki birleştirmezdim!
- Eh Jaqueline de gayet tabii olarak öyle yaptı...

Günün modası

Mösyö Durand yeni taşındığı yazlıkta, komşularıyla tanışmak istiyordu. Bitişiklerindeki evin kapısını çaldı. Az sonra yedi yaşında bir oğlan çocuğu kapıyı açtı.

- Ağabeyin evde mi?
- Hayır mösyö. Saçlarını ondüle yaptırmak için berbere gitti.
- Ya ablan?
- O da saçlarını kestirmek için berbere gitti.

Yenilik

Marie arkadaşı Suzanne'a rastladı:

- Geçen gün kocanla sinemadan çıkarken gördüm sizi. Kocan yeni bir pardesü giymişti.
- Yeni olan pardesü değil, içindeki kocam!

— Kızıl Çin hidrojen bombası patlattı. —

Demokles'in kılıcı!

Kahramanlık

Bir kadın bir çay salonunda arkadaşlarıyla konuşurken yanındaki erkeğe dönerek:

— Göğsünde kahramanlık ve fedakârlık madalyaları taşıyan erkeklerden hiç hoşlanmam, dedi. Geçmişte gösterdikleri kahramanlıkla övünmektir bu. Kocam böyle bir şey yapmaya kalksaydı, yemin ederim ki buna müsaade etmezdim.

Erkek hemen yapıstırdı:

— Ama bununla beraber, onun parmağında evlilik yüzüğünü taşımasına ses çıkarmadınız!

Beatniklerin kulübü!

Bir çift, Liverpool'da Beatnik'lerle dolu bir kulübeye girdiler. Kulüp çok kalabalıktı. Zorlukla küçük bir masa kenarına oturdu- lar. Orada çalışan gençlerden biri yanlarına yaklaşıp:

— Pardon mösyö, burada oturamazsınız, dedi.

— Neden? Bizim paramız da buradaki Beatnik'lerinkinin eşi değil mi?

— Tabii mösyö, ama burası bir masa değil, bizim dans pistimizdir.

Yardım

Eczaneye giren orta yaşlı adam arsenik satın almak istediğini söyleyince, eczacı:

— Arsenik alabilmeniz için reçete, yahut gerekli bir kâğıt getirmeniz lazım. Çünkü kuvvetli bir zehirdir. Kendinizi mi öldüreceksiniz yoksa? diye sordu.

— Kendimi değil, kaynanamı öldüreceğim.

Eczacı:

— Öyleyse, mesele yok, diye cevap verdi. Evli erkekler birbirlerine yardım etmelidir.

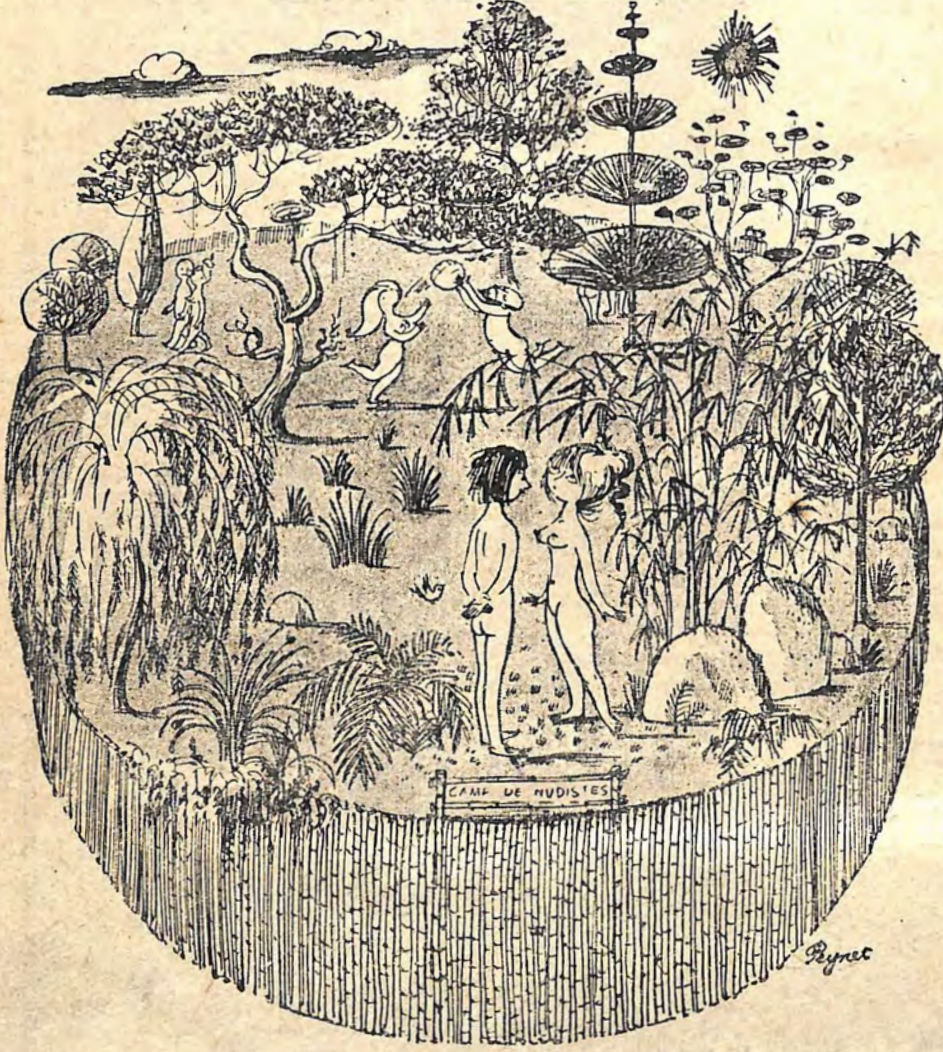

— Hayatımı asla bu şekilde kazanamam!

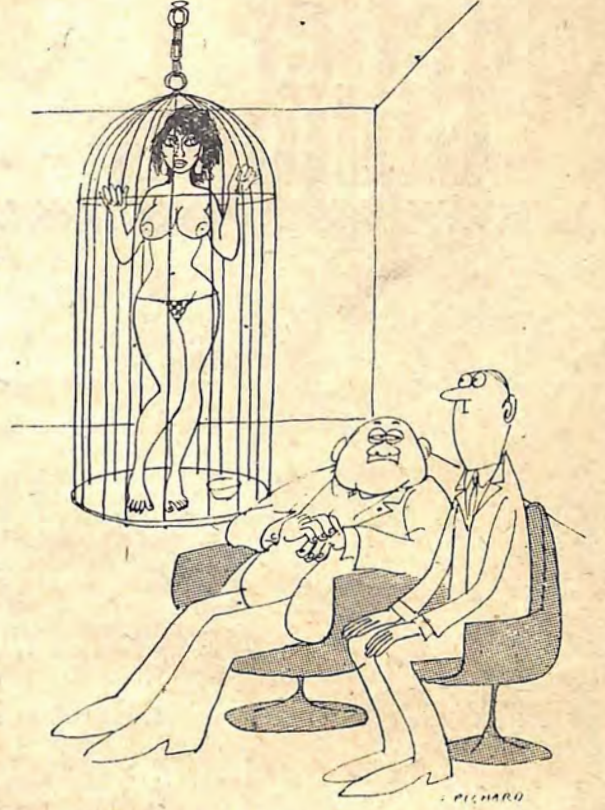

— Zaman ne çabuk geçiyor karıcığım... Biz nişanlıyken seni hep bu delikten gözetlerdim!

DÜNYA KARIKATÜRLERİ

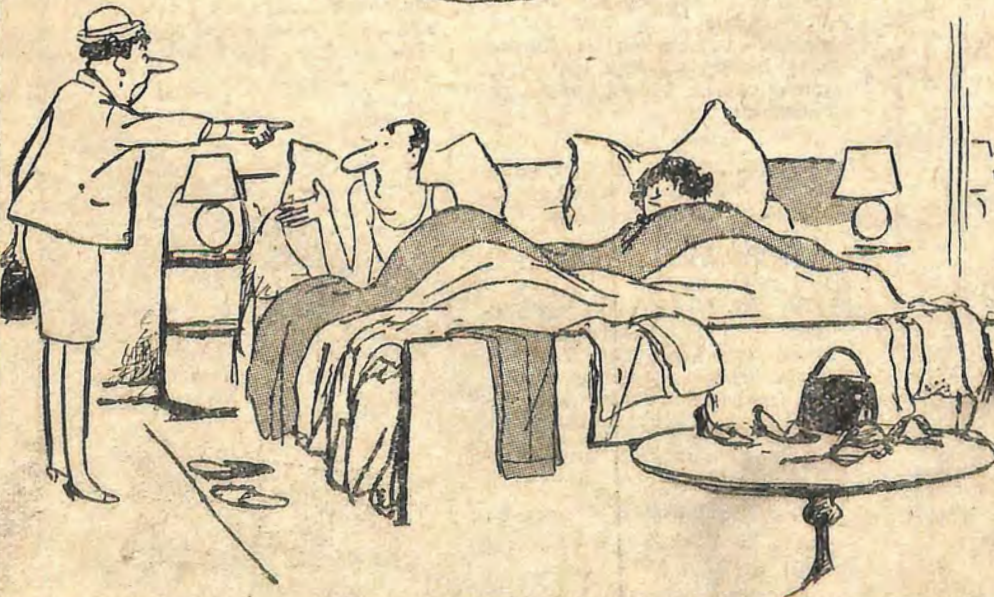
YAZISIZ

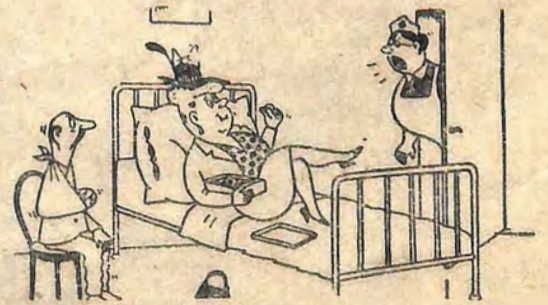
— O BENİ KAFESE KOYACAĞINA
BEN ONU KOYDUM...

— BEN KİMSEM KİMİM... YALNIZ
SEN ÇOK BAĞIRMA KARINI
UYANDIRACAKSIN...

— YATAKTA BİR KADIN OLDUĞUNU BEN NEREDEN BİLE-
YİM KARICIĞIM... GÖZÜMDE GÖZLÜĞÜM YOK Kİ...

— ZİYARET SAATİ BİTTİ...

**Hergün 40 kişinin hayatı
evvelâ Allaha, sonra ona
emanet ediliyor!**

Kemal Nazlıgöl - Bolu'ludur. Hemşerileri arasından namı ahçılar kadar namı şoförler de yetiştiğini ispat ediyor.

**Kemal Nazlıgöl, mesleğinin,
en küçük tedbirsizliği affetmediğini
bilecek kadar tecrübeli...**

Hergün memleketin bir köşesinden diğere gidip gelmekte olan binlerce otobüs şoföründen biri de Kemal Nazlıgöl. Dikkatli, titiz ve işinin mesuliyetini tam olarak idrak etmiş, tecrübeli bir şoför. Ankara - Adana - İskenderun arasını haftada 6 defa bir boydan bir boya katediyor. Hava şartları ne olursa olsun hergün aynı dakikada hareket edip aynı dakikada vararak. Saat intizamı içinde! 17 yıllık meslek hayatının parolası, ted-

bir, iltiyat ve daha direksiyona geçmeden başlayan titizlikten ibaret. Bu yüzden otobüsün bakımını normalin de üstünde bir dikkatle yapıyor. Lâstiklerinin durumu, havası ve tabii, markası da en fazla önem verdiği noktalar arasında. Fisk kullanıyor... Hep Fisk. Emniyetli lâstik!

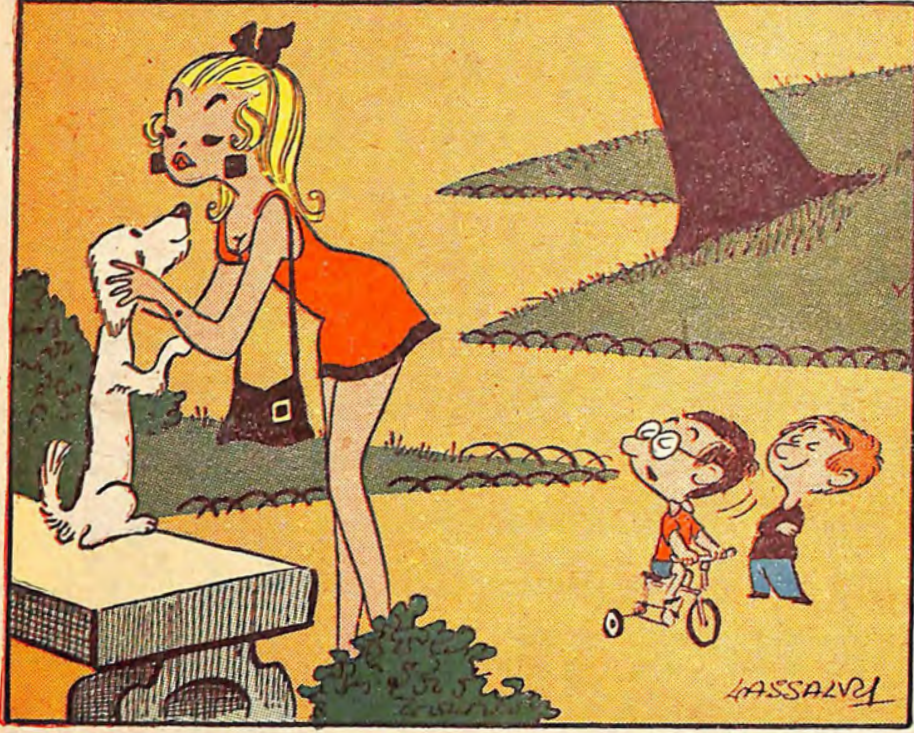
Gittiğiniz yere vaktinde varmak zorundaysanız siz de Fisk'e güveniniz.

FISK demek... Emniyet demektir!

FISK
LÂSTİKLERİ

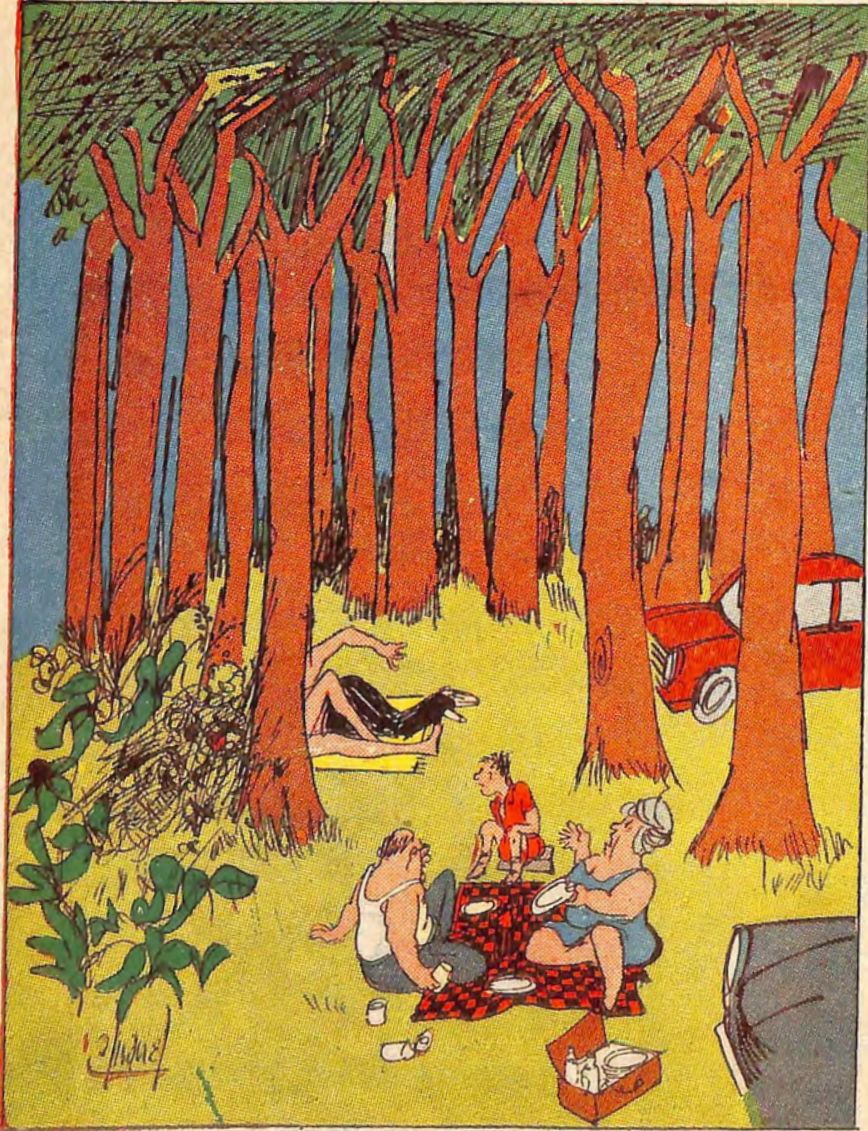
Akbaba

- İŞİN EN ACI TARAFI NE BİLİYORMUSUN? BİZ
BÜYÜYÜNCEYE KADAR BU MODA GEÇECEK

- YUTKUNMANIN MÂNASINI BİLMİYORSANIZ,
LÛGATA DEĞİL, BANA BAKIN

- YEMEKLERDE ÇOCUKLARIN ÖNÜNDE
BÖYLE ŞEYLER YAPILMAZ

